

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Tdo/48/2021
Identifikačné číslo spisu:	1419010070
Dátum vydania rozhodnutia:	14.09.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Bargel
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:1419010070.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a JUDr. Emila Klemaniča na neverejnom zasadnutí konanom 14. septembra 2022 v Bratislave, v trestnej veci obvineného Š. T. a spol., pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), písm. i) Trestného zákona a iné, o dovolaní obvineného Š. T., o dovolaní obvineného Y. U. a dovolaní obvineného O. J., proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 2To/27/2020, z 24. júna 2020 takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolania obvinených Š. T., Y. U. a O. J. o d m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV, sp. zn. 3T/15/2019, z 27. februára 2020 boli obvinení O. J. a Y. U. uznaní za vinných z obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), písm. i) Trestného zákona a obvinení Š. T. z obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), písm. i) Trestného zákona.

Prvostupňový súd za to uložil obvinenému O. J. podľa § 172 ods. 3 Trestného zákona, s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona, trest odňatia slobody v trvaní 17 rokov. Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona súd zaradil obvineného na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom strázenia. Súčasne obvinenému podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona uložil trest prepadnutia majetku a podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Trestného zákona mu uložil ochranný dohľad v trvaní 3 roky.

Obvinenému Y. U. uložil prvostupňový súd podľa § 172 ods. 3 Trestného zákona, s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona, trest odňatia slobody v trvaní 16 rokov. Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona súd zaradil obvineného na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom strázenia. Súčasne obvinenému podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona uložil trest prepadnutia majetku a podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Trestného zákona mu uložil ochranný dohľad v trvaní 2 roky.

Obvinenému Š. T. uložil prvostupňový súd podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona, trest odňatia slobody v trvaní 10 rokov. Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona súd zaradil obvineného na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia. Súčasne obvinenému podľa § 60 ods. 1 písm. b) Trestného zákona uložil trest prepadnutia vecí, a to:

- mobilného telefónu zn. HTC čiernej farby s prasknutým displejom, IMEI č. XXXXXXXXXXXXXXXX bez batérie a SIM karty,
- mobilného telefónu zn. Samsung šedej farby IMEI č. XXXXXX/XX/XXXXXX/X bez batérie a SIM karty,
- mobilného telefónu zn. Samsung bielej farby s prasknutým displejom, IMEI č. XXXXXX/XX/XXXXXX/X,
- mobilného telefónu zn. Nokia čiernostriebornej farby, IMEI č. XXXXXX/XX/XXXXXX/X bez SIM karty,
- mobilného telefónu zn. Sony čiernej farby s prasknutým displejom, bez zadného krytu a batérie,
- mobilného telefónu zn. Black Berry čiernostriebornej farby, IMEI č. XXXXXXXXXXXXXXXX bez batérie a SIM karty,
- mobilného telefónu zn. Samsung čiernej farby s prasknutým displejom, IMEI č. XXXXXX/XX/XXXXXX/X bez batérie a SIM karty,
- mobilného telefónu zn. HTC striebornošedej farby s klávesnicou s vloženou SD kartou, IMEI č. XXXXXXXXXXXXXXXX bez SIM karty,
- mobilného telefónu zn. HTC striebornošedej farby s klávesnicou a SD kartou, IMEI č. XXXXXXXXXXXXXXXX/XX bez SIM karty,
- mobilného telefónu zn. NOKIA šedej farby, IMEI č. XXXXXX/XX/XXXXXX/X bez SIM karty,
- mobilného telefónu zn. Sony Xperia bielostriebornej farby,
- mobilného telefónu zn. Sony čiernej farby, IMEI č. XXXXXXXXXXXXXXXX,
- navigácie Garmin čiernej farby, S/N:XEPXXXXXX,
- navigácie Garmin strieborno čiernej farby.

Súčasne obvinenému podľa § 60 ods. 1 písm. c) Trestného zákona uložil trest prepadnutia vecí, a to finančnej hotovosti 1 500,- Eur a podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Trestného zákona mu uložil ochranný dohľad v trvaní 2 roky.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom, sp. zn. 2To/27/2020, z 24. júna 2020 podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Trestného poriadku vo výroku I. zrušil rozsudok Okresného súdu Bratislava IV v celom rozsahu a zároveň rozhodol podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku, tak že upravil skutkový stav nasledovne:

obvinení O. J., Y. U., Š. T. spolu s A. O., O. M., t. č. právoplatne odsúdených na základe rozsudku Okresného súdu Bratislava IV z 01.03.2019, sp. zn. 6T/4/2019, a T.Á. A. a P. G., ktorí sú stíhaní v iných trestných konaniach, ako aj s ďalšími doposiaľ nestotožnenými osobami, minimálne od začiatku roka 2017 až do dňa 26.03.2018 (T. A. iba do dňa 30.10.2017, kedy bol zadržaný políciou v súvislosti s drogovou trestnou činnosťou) ako členovia organizovanej skupiny po viacerých vzájomných dohodách, získaní kontaktov v zahraničí (Holandsko), organizovali pravidelný neoprávnený dovoz kokaínu z Holandského kráľovstva na územie Slovenskej republiky do Bratislavy, najmä do okresu Bratislava IV - mestské časti Karlova Ves a Dúbravka, a to zvyčajne vo väčších množstvách (cca 1 000g až 2 000g), kde si potom takto neoprávnene dovezený kokaín rozdeľovali, ukrývali ho na neznámych miestach v rámci bratislavského kraja a následne neoprávnene so ziskom predávali vopred dohodnutým odberateľom (dilerom), ktorí ho ponúkali ďalším odberateľom alebo aj konečným konzumentom, menovaní takto konali s cieľom rýchleho zbohatnutia, v rámci uvedeného zoskupenia mali presne

rozdelené jednotlivé úlohy, pôsobili koordinovane a disciplinovane, pričom niektorí členovia zoskupenia sa vzájomne ani nepoznali, aby tak eliminovali riziko vzájomného prezradenia, v prípade zadržania niektorého člena políciou, taktiež si z uvedeného dôvodu neprezrádzali ani mená svojich odberateľov (dílerv), každá dodávka kokaínu bola vopred presne dohodnutá s doposiaľ nestotožnenými osobami v Holandsku, boli na ňu pripravené finančné prostriedky a bolo aj určené, ktorému odberateľovi, resp. odberateľom po privezení na územie Slovenskej republiky bude za dohodnutú cenu v konkrétnom množstve dodaná, v rámci skupiny mali najvyššie postavenie obvinení O. J., Y. U. ako aj A. O., ktorí riadili ďalšie osoby v rámci skupiny, komunikovali ohľadne kúpy kokaínu s doposiaľ nestotožnenými osobami v Holandskom kráľovstve, kam aj osobne za týmto účelom niekoľko razy vycestovali, každý z nich mal na Slovensku svojich odberateľov, o ktorých ostatným nepovedal, aby sa navzájom neohrozili a eliminovali možnosť prezradenia ich totožnosti, obvinený O. J. v priebehu roku 2017 zabezpečil kuriéra na dovoz kokaínu, a to obvineného Š. T., tento vozil osobnými motorovými vozidlami kokaín z Holandska na Slovensko pre A. O. a obvinených O. J. a Y. U., ktorí sa na kúpu kokaínu finančne skladali, A. O. získal osobné kontakty pre účely kúpy kokaínu v Holandskom kráľovstve, kde komunikoval s doposiaľ nestotožnenými osobami vystupujúcimi pod prezývkami „I.Ď.“ a „A.Á.“, tieto kontakty mu sprostredkovali P. G. a T. A., ktorí sa zúčastnili počiatkových ciest do Holandska, A. O. si malú časť dovezeného kokaínu nechával pre vlastnú potrebu a väčšiu časť neoprávnene predával so ziskom najmä O. M., pričom tento následne so ziskom neoprávnene predával kokaín doposiaľ nestotožneným osobám, vyššie menované zoskupenie osôb zorganizovalo viacero ciest do Holandského kráľovstva za účelom neoprávnenej kúpy kokaínu a jeho dovozu na Slovensko, a to nasledovne - v mesiaci január 2017 pravdepodobne v období od 13.01.2017 do 16.01.2017 sprostredkoval T. A. cez P. G. prvú cestu do Holandského kráľovstva za účelom kúpy kokaínu, tejto sa zúčastnili A. O., obvinený Y. U., T. A. a P. G.Č., pričom osobné motorové vozidlo zn. Škoda Octavia Combi, striebornej farby, EČV: I. zabezpečil T. A. z autopožičovne BB AUTOLAND, so sídlom Hraničná 16/A, Bratislava, finančnú hotovosť vopred zabezpečili A. O. a obvinený Y. U. rovným dielom, každý po 3 500,- Eur, následne po vopred dohodnutých inštrukciách od doposiaľ nestotožnených osôb vystupujúcich pod prezývkami „I.Á.“ a „A.“ vycestovali do mesta Helmond v Holandsku, kde osoby vystupujúce pod uvedenými prezývkami predali A. O. 100g kokaínu za cenu 3 500,- Eur a obvinenému Y. U. 100g kokaínu za cenu 3 500,- Eur, po návrate na územie Slovenskej republiky A. O. a obvinený Y. U. predali takto zakúpený kokaín každý samostatne sám svojmu odberateľovi,

- v mesiaci február 2017, pravdepodobne v období od 05.02.2017 do 07.02.2017 uskutočnili druhú cestu do mesta Helmond v Holandsku A. O., T. A. a P. G., a to na osobnom motorovom vozidle zn. Škoda Rapid, svetlo modrej azúrovej farby, EČV: I.-XXXJS, ktoré zapožičal z autopožičovne Renoz, s. r. o., A. O. na meno T. A., pričom od osôb s prezývkami „I.“ a „A.“ kúpili kokaín o hmotnosti 1 000g, tento kokaín následne previezli v rezerve uvedeného vozidla, na ktorom išli T. A. a P. G., v druhom vozidle išla osoba s prezývkou „I.“ spolu s A. O., do mesta Berg alebo Kittsee v Rakúskej republike, kde na druhý deň si od „I.“ kúpil 500g kokaínu obvinený Y. U. za sumu 17 500,- Eur, tieto následne predal doposiaľ neustáleným osobám a 500g kokaínu si kúpil A. O. za cenu 12 000,- Eur, z ktorých 400g kokaínu predal O. M. za sumu 20 000,- Eur a zvyšných 100g kokaínu A. O. skonsumoval, alebo rozdal, pričom zo zisku vyplatil za sprostredkovanie T. A. sumou 2 000,- Eur,

po vzájomnej dohode A. O. a obvineného O. J. v presne nezistený deň mesiaca marec 2017, kedy T. A. zapožičal osobné motorové vozidlo, vycestovali obvinený O. J. a T. A. na tretiu cestu najskôr do mestečka Best, a potom do mesta 's-Hertogenbosch v Holandskom kráľovstve za účelom nákupu 1 000g kokaínu za sumu 29 000,- Eur, pričom tieto finančné prostriedky poskytol z väčšej časti obvinený O. J., približne o 3 000,- Eur viacej ako A. O., kúpený kokaín po privezení na územie Slovenska A. O. predal O. M. za sumu 37 000,- Eur, finančný zisk v hodnote 8 000,- Eur si rozdelili tak, že 4 000,- Eur si zobral obvinený O. J., 2 500,- Eur si ponechal A. O. a 1 500,- Eur dostal T. A., pričom ešte počas uvedeného pobytu v Holandskom kráľovstve obvinený O. J. dohodol kúpu ďalších 2 000g kokaínu,

- následne v mesiaci apríl 2017, pravdepodobne v období od 21.04.2017 do 23.04.2017 obvinený O. J. dal sumu 46 000,- Eur A. O., ktorý doložil sumu 8 000,- Eur na nákup kokaínu o hmotnosti 2 000g, pričom do Holandského kráľovstva vycestoval A. O. na osobnom motorovom vozidle zn. Chevrolet bielej farby alebo na vozidle zn. Honda CR-V, EČ I.-XXXXT, zapožičané z auto požičovne Renoz, s. r. o., a dovezol kokaín s hmotnosťou 2 000g, pričom 1 000g kokaínu predal A. O. za sumu 37 500,- Eur O. M. a druhých 1 000g kokaínu si obvinený O. J. prevzal a predal samostatne, zisk z predaja O. M. si

rovným dielom rozdelili A. O. a obvinený O. J., po takto rozbehnutom nelegálnom obchode s kokaínom a po vzájomnej dohode A. O. s obvinenými O. J. a Y. U., keď obvinený O. J. zabezpečil obvineného Š. T. ako šoféra - kuriéra s vozidlom na dovoz kokaínu z Holandského kráľovstva na územie Slovenskej republiky, ďalšie cesty v roku 2017 do Holandského kráľovstva pre kokaín už menovaní traja neabsolvovali, ale chodil obvinený Š. T., ktorého zabezpečoval obvinený O. J., pričom obvinený O. J. a A. O. sa na ďalších obchodoch s kokaínom dohadovali cez telefón s doposiaľ nestotožnenou osobou vystupujúcou pod prezývkou „I.“, a to tak, že vždy dohodli miesto a čas prevzatia ako aj množstvo kokaínu, obvyčajne sa jednalo o 1 000g na jednu cestu, kde obvinený O. J. dával väčšiu časť peňazí na tieto nákupy, následne takto dovezený kokaín A. O. predával O. M., A. O. taktiež 500g kokaínu predal aj Mgr. B. Š., a to v McDonalde v OC AUPARK na Einsteinovej ulici v Bratislave - Petržalke, za ktorý mu zaplatil sumu 15 000,- Eur, pričom z každého predaného kokaínu si zisk delili obvinený O. J. a A. O. rovným dielom, obvineného Š. T. vyplácali sumou 2 000,- Eur alebo 50g kokaínu za jednu cestu, opísaným spôsobom A. O. a obvinení O. J., Y. U., ako prední členovia organizovanej skupiny zaoberajúcej sa drogovou trestnou činnosťou, najmä v priebehu roku 2017 až do ich zadržaní políciou dňa 26.03.2018, neoprávnene v Holandsku kúpili, dovezli, alebo si dali doviezť na Slovensko, následne prechovávali a so ziskom neoprávnene predali kokaín v hodnote presahujúcej sumu 26 600,- Eur, A. O. v tomto období neoprávnene predal na viac razy kokaín O. M., a to v hodnote presahujúcej sumu 26 600,- Eur, z kokaínu, ktorý si A. O. nechával pre seba, dával a neoprávnene predával v malých množstvách kokaín aj A. P., táto mala kokaín od A. O. alebo od doposiaľ nezistených osôb, takto neoprávnene zadovážený kokaín buď skonzumovala, neoprávnene predala, ale najmä rozdála ďalším osobám, kokaín je v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradený do II. skupiny omamných látok. Právna kvalifikácia skutku sa oproti prvostupňovému rozhodnutiu nezmenila.

Za to druhostupňový súd uložil obvinenému O. J. podľa § 172 ods. 3 Trestného zákona, s použitím § 36 písm. j), § 38 ods. 3 Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 16 rokov. Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona zaradil obvineného na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia. Súčasne obvinenému podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona uložil trest prepadnutia majetku a podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Trestného zákona mu uložil ochranný dohľad v trvaní 3 roky.

Obvinenému Y. U. uložil podľa § 172 ods. 3 Trestného zákona, s použitím § 36 písm. j), § 38 ods. 3 Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 15 rokov. Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona zaradil obvineného na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia. Súčasne obvinenému podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona uložil trest prepadnutia majetku a podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Trestného zákona mu uložil ochranný dohľad v trvaní 2 roky.

Obvinenému Š. T. uložil podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 36 písm. j), § 38 ods. 3 Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov. Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona zaradil obvineného na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Súčasne obvinenému podľa § 60 ods. 1 písm. b) Trestného zákona uložil trest prepadnutia vecí, a to:

- mobilného telefónu zn. HTC čiernej farby s prasknutým displejom, IMEI č. XXXXXXXXXXXXXXXX bez batérie a SIM karty,
- mobilného telefónu zn. Samsung šedej farby IMEI č. XXXXXX/XX/XXXXXX/X bez batérie a SIM karty,
- mobilného telefónu zn. Samsung bielej farby s prasknutým displejom, IMEI č. XXXXXX/XX/XXXXXX/X,
- mobilného telefónu zn. Nokia čiernostriebornej farby, IMEI č. XXXXXX/XX/XXXXXX/X bez SIM karty,
- mobilného telefónu zn. Sony čiernej farby s prasknutým displejom, bez zadného krytu a batérie,
- mobilného telefónu zn. Black Berry čiernostriebornej farby, IMEI č. XXXXXXXXXXXXXXXX bez

batérie a SIM karty,

-mobilného telefónu zn. Samsung čiernej farby s prasknutým displejom, IMEI č.

XXXXXX/XX/XXXXXX/X bez batérie a SIM karty,

-mobilného telefónu zn. HTC striebornošedej farby s klávesnicou s vloženou SD kartou, IMEI č.

XXXXXXXXXXXXXXXXXX bez SIM karty,

-mobilného telefónu zn. HTC striebornošedej farby s klávesnicou a SD kartou, IMEI č.

XXXXXXXXXXXXXXXXXX/XX bez SIM karty,

-mobilného telefónu zn. NOKIA šedej farby, IMEI č. XXXXXX/XX/XXXXXX/X bez SIM karty,

-mobilného telefónu zn. Sony Xperia bielostriebornej farby,

-mobilného telefónu zn. Sony čiernej farby, IMEI č. XXXXXXXXXXXXXXXX,

-navigácie Garmin čiernej farby, S/N:XEPXXXXXX,

-navigácie Garmin strieborno čiernej farby.

Súčasne obvinenému podľa § 60 ods. 1 písm. c) Trestného zákona uložil trest prepadnutia vecí, a to finančnej hotovosti 1 500,- Eur a podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Trestného zákona mu uložil ochranný dohľad v trvaní 2 roky.

Vo výroku II. krajský súd podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie matky obvineného Š. T., A. F. zamietol.

K uvedenému krajský súd v stručnosti uviedol nasledovné (mutatis mutandis):

„Odvolací súd po preskúmaní vecí z meritórneho hľadiska zistil, že pokiaľ ide o výrok o vine obvinených, tak v konaní pred okresným súdom ako súdom prvého stupňa nedošlo k žiadnym takým chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu vecí, pričom na hlavnom pojednávaní boli vykonané všetky potrebné dôkazy nevyhnutné pre spravodlivé rozhodnutie súdu s tým, že súd prvého stupňa vykonané dôkazy správne a logicky vyhodnotil, a to spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniu 2 ods. 12 Trestného poriadku. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, aké dôkazy boli pred súdom prvého stupňa vykonané, aké skutkové závery z týchto dôkazov súd prvého stupňa vyvodil, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov a ako sa vysporiadal s obhajobou jednotlivých obvinených.

Podľa názoru odvolacieho súdu výrok o vine obvinených O. J. a Y. U. zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), písm. i) Trestného zákona a obvineného Š. T. zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), písm. i) Trestného zákona nevzbudzuje žiadne dôvodné (rozumné) pochybnosti“.

„Odvolací súd sa v odôvodnení vyjadroval k jednotlivým odvolacím námietkam ako aj k celkovému hodnoteniu priebehu konania ako v konaní pred okresným súdom, tak aj v odvolacom konaní.

Vo vzťahu k výroku o treste krajský súd zistil, že pochybil okresný súd, keď nepriznal obvineným poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Trestného zákona. Pokiaľ ide o trest uložený obvinenému O. J., Y. U. a Š. T. napadnutým rozsudkom, tak súd prvého stupňa správne vychádzal pri ukladaní trestu zo závažnosti trestného činu, z ktorého boli obvinení uznaní vinnými a ktorú určuje primárne zákonodarca stanovením rozpätia trestnej sadzby, pričom v danom prípade je výška trestnej sadzby stanovená zákonom (§ 172 ods. 3 Trestného zákona) v rozpätí od 15 až 20 rokov a v prípade ustanovenia 172 ods. 2 Trestného zákona je daná v rozpätí od 10 až 15 rokov. Pokiaľ ide o druh trestu ukladaný obvineným, odvolací súd konštatoval, že ak ide o trestný čin, ktorého horná hranica trestnej sadzby ustanovená v osobitnej časti Trestného zákona prevyšuje 5 rokov, musí súd uložiť trest odňatia slobody (§ 34 ods. 6 Trestného zákona), pričom podmenečne odloží uložený výkon trestu odňatia slobody, ak sa ukladá trest odňatia slobody neprevyšujúci dva roky (§ 49 ods. 1 Trestného zákona), resp. 3 roky (§ 51 ods. 1 Trestného zákona). Z uvedeného vyplýva, že v posudzovanej trestnej veci bolo možné uložiť len nepodmienečné tresty odňatia slobody, pretože uloženie iného druhu trestu tu vylučuje

priamo Trestný zákon. Vo vzťahu k obvinenému O. J. ako aj Y. U. a Š. T., krajský súd na rozdiel od súdu prvého stupňa priznal poľahčujúcu okolnosť v zmysle ustanovenia § 36 písm. j) Trestného zákona (vedenie riadneho života), keďže obvinený O. J. a obvinený Š. T. doposiaľ súdne trestaní neboli, pokiaľ sa jedná o priestupky spáchané, tak ide o priestupky na úseku dopravy, na ktoré súd neprihliadal a rovnako neprihliadol ani na odsúdenie obvineného Y. U., ktorý bol odsúdený v roku 2010 pre iný druh trestnej činnosti a uvedené odsúdenie má zahladené. Táto okolnosť nebránila Krajskému súdu v Bratislave priznať obvinenému U. taktiež poľahčujúcu okolnosť v zmysle ustanovenia 36 písm. j) Trestného zákona.

Na rozdiel od súdu prvého stupňa krajský súd považoval za primerané a zákonu zodpovedajúce tresty odňatia slobody u obvineného O. J. vo výmere 16 rokov, u obvineného Y. U. vo výmere 15 rokov a u obvineného Š. T. vo výmere 10 rokov. Odvolací súd tak dospel k záveru, že účel trestu deklarovaný v § 34 ods. 1 Trestného zákona možno dosiahnuť uložením trestov uvedených vo výrokovej časti rozsudku. Takto vymerané tresty zodpovedajú požiadavkám generálnej prevencie, ochrannej funkcie trestu vo vzťahu k ostatným členom spoločnosti, možnostiam nápravy obvinených a vyjadrujú tiež morálne odsúdenie páchatelia.

Odvolací súd v zhode so súdom prvého stupňa obvinených O. J. a Y. U. podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom strázenia, keďže ich odsúdil za obzvlášť závažný zločin. Obvineného Š. T. v súlade s ustanovením § 48 ods. 4 Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia, keďže takéto zaradenie považuje za súladné so zákonom.

V prípade odsúdenia pre trestný čin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 3 alebo ods. 4 Trestného zákona zákon bez potreby splnenia ďalších podmienok určuje povinnosť súdu uložiť páchatelovi aj trest prepadnutia majetku (obvinený J. a obvinený U.). Podľa § 59 ods. 2 Trestného zákona sa vlastníkom prepadnutého majetku stáva štát.

Obvineným bolo tiež ex lege uložené ochranné opatrenie, a to ochranný dohľad podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Trestného zákona. Vychádzajúc z účelu ochranného dohľadu, ktorým je vytvorenie podmienok na zabránenie v ďalšom páchaní trestnej činnosti po výkone trestu, odvolací súd nariadil ochranný dohľad vo výmere 3 roky obvinenému O. J. a 2 roky obvinenému Y. U. a Š. T., berúc zreteľ na osobnostnú výbavu obvinených a ich priaznivé možnosti nápravy.

Obvinenému Š. T. uložil aj trest prepadnutia veci zmysle ustanovenia § 60 ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného zákona.

Odvolací súd uzatvára, že nosné odvolacie námietky z rozobratých dôvodov vyhodnotil ako neopodstatnené a na podstate vyššie uvedených skutočností rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti rozsudku“.

Obvinený Š. T. prostredníctvom svojho obhajcu napadol dovolaním 3. februára 2021 (č. l. 6154-6156 spisu) uznesenie Krajského súdu v Bratislave ako i jemu predchádzajúce konanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a), písm. c) a písm. g) Trestného poriadku.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku uviedol, že vec mala byť prejednaná Okresným súdom Bratislava I a nie Okresným súdom Bratislava IV, nakoľko predmetom obžaloby boli obzvlášť závažné zločiny, kde spodná hranica trestnej sadzby bola vo výške najmenej 15 rokov a súčasne podľa obžaloby sa jednalo o skutok, ktorý vykonala organizovaná skupina.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku v podstate uviedol, že arbitrárnosť napádaných rozhodnutí spočíva vo vzťahu k obvinenému Š. T. v tom, že absentuje akékoľvek zákonné zdôvodnenie súdneho rozhodnutia. Podľa obvineného súdy v odôvodnení nevysvetlili rozpory v dôkazoch - výpovediach (výpoveď nepriamych svedkov T. A., B. I. versus výpoveď priameho svedka O. J.). Týmto otázkami sa ani len nezaoberali a ani nevysvetlili myšlienkové pochody pri prijatých záveroch. Poukazuje na svojvôľu rozhodovania v napádaných rozhodnutiach tým, že je založené na neexistujúcej výpovedi A. O.. Tento svedok ani v jednej svojej výpovedi neuviedol, že Š. T. vykonával šoféra na prevoz kokaínu z Holandska a v žiadnom prípade vo vzťahu k tomuto obvinenému nepotvrdil výpovede T. A. a B. I.. T. A. túto informáciu iba počul, nikdy nebol pri akomkoľvek prevoze kokaínu obvineným, túto skutočnosť nevnímal, iba sa ju dopočul sprostredkovane, preto sa nemôže z

podstaty jednať o priamy dôkaz, ale iba o indíciu, ktorá má byť verifikovaná ďalšími dôkaznými prostriedkami, podľa jeho tvrdenia mu to povedal O. J., ktorý to ale vyslovene poprel, a to už v prípravnom konaní. Ďalším svedkom, ktorý mal potvrdzovať výpovede týchto dvoch svedkov (T. A., B. I.) vo vzťahu k obvinenému mal byť A. O..

Vo vzťahu k právnym záverom vyodeným voči obvinenému Š. T., obvinený uviedol, že: „Váda nedostatku dôvodov sama o sebe nemusí vždy disponovať potrebnou intenzitou smerujúcou k porušeniu ústavných práv. Táto skutočnosť sa posudzuje vždy individuálne pre konkrétny prípad a so zreteľom na charakter konania II. ÚS 373/08. Takú intenzitu zásahu, ktorá je spôsobilá privodiť porušenie ústavných práv, dosahuje odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré neuvádza žiadnu argumentáciu, na základe ktorej by bolo možné zistiť rozsah porušenia práv, prípadne také, v ktorom dôvody, na ktorých je založené, absentujú, sú zjavne protirečivé, alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, alebo ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípom spravodlivosti I. ÚS 34410, III. ÚS 305/8. K porušeniu ústavou garantovaného práva na súdnu ochranu môže však dôjsť aj tým, že by sa súd pri výklade a aplikácii zákonného predpisu natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (IV. ÚS 182/09)“.

Rozhodnutie je podľa obvineného nepresvedčivé a nedáva odpoveď na nastolené otázky a podstatné námietky obvineného. Jednostrannosť spočíva v tom, že k odsúdeniu Š. T. došlo na základe svedeckej výpovede svedka T. A., tzv. nepriamy dôkaz /indícia/, nakoľko dokazovaná skutočnosť bola iba sprostredkovaná. Súdny vo svojich rozhodnutiach nevysvetlil, prečo a aké úvahy pri vyhodnocovaní dôkazov ich viedli k prijatiu záverov, že výpoveď T. A. a svedka I. je pravdivá, hoci ako nepriamy dôkaz indícia /je síce možná/ pravdepodobná, ale v žiadnom prípade nemožno na jej základe založiť vinu obvineného. Súdny nedal žiadnu odpoveď na podstatnú časť prednesených argumentov, vo svojich rozhodnutiach vykladali každú okolnosť v neprospech obvineného a ignorujú argumentáciu a vykonané dôkazy, ktoré svedčia v prospech obvineného, a to v rozpore s ustanoveniami Trestného poriadku. Rozhodnutia sú založené na viere vo vinu obvineného bez reálneho zákonného základu vo vykonanom dokazovaní. Súd prvého ani druhého stupňa nedostatočne zdôvodnil svoje úvahy ohľadne viny obvineného Š. T.. Vo vzťahu k nemu vykazuje znaky arbitrárnosti a svojvôle. Odôvodnenie nespĺňa parametre zákonného odôvodnenia v zmysle § 168 Trestného poriadku. Rozhodnutie nie je spravodlivé, nakoľko je založené na jedinom priamom dôkaze. „Súd môže výrok o vine oprieť aj o nepriame dôkazy, avšak len za predpokladu, že tvoria vo svojom súhrne logickú, ničím nenarušenú a uzatvorenú sústavu nepriamych dôkazov (nestačí preto len jeden nepriamy dôkaz) vzájomne sa dopĺňujúcich a na seba nadväzujúcich, ktoré sú v takom príčinnom vzťahu k dokazovanej skutočnosti, že z nich je možné vyvodiť záver a súčasne vylúčiť možnosť iného záveru /R 381970-1/“.

Vo vzťahu k obvinenému sa mal súd zaoberať otázkou „in dubio pro reo“, ktorá vyplýva z § 2 ods. 2 Trestného poriadku, nakoľko v konaní týkajúceho sa obvineného vznikli také pochybnosti o dôkazovej skutočnosti a tieto pochybnosti trvajú aj po objektívnom zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu veci.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku videl obvinený porušenie v tom, že postup súdu a orgánov činných v trestnom konaní mal negatívny materiálny dopad na jeho práva. Vina obvineného Š. T. je založená na výpovedi spolupracujúceho obvineného T. A.. V zmysle uvedeného poukázal na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Adamčo vs. Slovenská republika, z 12. novembra XXXX, sťažnosť č. XXXX/XX uviedol, že nebolo tvrdené a ani inak zistené, že pri posudzovaní dôkazu poskytnutého M. v rámci trestného konania proti sťažovateľovi bola venovaná osobitná pozornosť skutočnosti, že tento dôkaz pochádza od svedka, ktorý sa sám zúčastnil na predmetnom trestnom čine. Naopak, skôr sa zdá, že dôkaz bol preskúmaný a posúdený vnútroštátnymi súdmi ako každý iný dôkaz. V tomto pohľade ESĽP konštatuje, že intenzita prieskumu vyžadovaného vo vzťahu k dôkazu poskytnutého komplicom je priamo úmerná významu dohody, ktorú tento komplic získal výmenou za dôkaz, ktorý poskytne. V posudzovacom prípade výhoda, ktorú M. získal, prevýšila zníženie trestu alebo finančnú výhodu, keďže znamenala prakticky beztrestnosť za zločin vraždy. Okrem iného ESĽP poznamenal, že všetky rozhodnutia týkajúceho sa trestného stíhania M. boli prijaté výlučne v rámci právomoci prokuratúry bez akejkoľvek súdnej kontroly. Európsky súd uzatvoril, že použitie dôkazu získaného od M. nebolo sprevádzané primeranými zárukami tak, aby bola zaručená celková spravodlivosť konania. ESĽP, preto dospel k záveru, že trestné konanie proti sťažovateľovi nespĺňalo záruky spravodlivosti podľa článku 6 Dohovoru o ľudských právach. Obvinený

Š. T. navrhol, aby dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie Okresného súdu Bratislava IV a Krajského súdu v Bratislave. Zároveň, aby dovolací súd prikázal vec príslušnému orgánu v potrebnom rozsahu znovu prerokovať a rozhodnúť.

Prostredníctvom svojho obhajcu podal dovolanie 15. marca 2021 (č. l. 6172-6183 spisu) aj obvinený Y. U., a to z dôvodov § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. e), písm. i) Trestného poriadku.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku podradil nasledovné, že zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu minimálne od 8. októbra 2018, t. j. od prvej vety usvedčujúcej výpovede vtedy obvineného A. O., nakoľko tohto zastupoval v tom čase rovnako ako obvineného U. advokát, JUDr. Andrej Lehot'an, ktorý svojim postupom porušil § 21 písm. a) Zákona o advokácii, z čoho automaticky vyplýva aj porušenie práva podľa § 2 ods. 9 Trestného poriadku, a teda i § 119 ods. 2 Trestného poriadku, pričom zo strany prokurátora bol porušený § 230 ods. 1 Trestného poriadku, z ktorého vyplýva, že prokurátor vykonáva dozor nad dodržiavaním zákonnosti v prípravnom konaní. Takýmto konaním obhajcu a prokurátora došlo k porušeniu § 2 ods. 9 Trestného poriadku.

Po podaní obžaloby 25. februára 2019, podaním z 5. marca 2019 obvinený navrhol predbežne prejednať obžalobu s návrhom postupovať podľa § 244 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku s poukázaním na skutočnosti ohľadom porušenia práva na obhajobu a na ktoré opätovne poukazoval aj v prípravnom konaní a ktoré svedčili o závažnom porušení práva na obhajobu obvineného. Okresný súd svojim postupom v rozpore s § 243 ods. 2, resp. ods. 3 Trestného poriadku, § 244 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku porušil ustanovenie § 2 ods. 7, ods. 9 Trestného poriadku.

K ďalšiemu porušeniu práva obvinených došlo postupom Okresného súdu Bratislava IV v závere hlavného pojednávania, keď 14. februára 2020 s poukazom na § 274 Trestného poriadku súd zamietol všetky návrhy obhajoby ako nadbytočné, a to napriek tomu, že celkom zrejme nadbytočné neboli, čím porušil § 2 ods. 10 Trestného poriadku, čo zakladá dovolacie dôvody jednak v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako i v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku mal obvinený za to, že svedok A. po niekoľkomesačnom výkone väzby sa údajne rozhodol spolupracovať, presne vedel, akým spôsobom má vypovedať, aby ho bolo možné dostať do procesného postavenia svedka, ktorý významnou mierou prispel pri objasňovaní trestného činu spáchaného organizovanou skupinou. Jeho nezákonné procesné postavenie vyplýva z toho, že orgány činné v trestnom konaní si uvedomovali, že nie je možné mu vzniesť obvinenie a následne prerušiť trestné stíhanie voči nemu podľa § 228 ods. 3 Trestného poriadku, nakoľko je zřejmé, že práve on bol organizátor, resp. návodca iných osôb na drogovú trestnú činnosť, na ktorej objasnení sa sám podieľal. Táto nezákonnosť sa podľa obvineného preniesla i do štádia súdneho konania a vyprofilovala i ďalšieho kajúcnika v osobe pôvodne obvineného A. O.. Orgány činné v trestnom konaní nekonali v súlade s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, § 230 ods. 1 Trestného poriadku, čo zakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Obvinený poukázal aj na nezákonný postup orgánov činných v trestnom konaní pri získaní dôkazu výsluchom svedka O.G.. K uvedenému uviedol (mutatis mutandis): „Svedok O. 17. januára 2019 odmietol vo veci vypovedať, pričom uviedol, citujem „Po poučení svedka som sa teraz rozhodol, že sa chcem ešte poradiť so svojim advokátom, a preto dnes vypovedať nebudem“. Mám za to, že svedok odmietol vypovedať z dôvodu, ktorý však nie je zákonným dôvodom na odopretie výpovede tak, ako to vyplýva z § 130 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku. Následne bol opätovne predvedený na výsluch 22. januára 2019, kde po porade s advokátom, ktorý bol v konflikte záujmov, usvedčil obvineného U.. Mám za to, že týmto postupom orgánov činných v trestnom konaní, t. j. opakovaním úkonu po troch dňoch, došlo k neprípustnému nátlaku. Dnes nemožno jednoznačne tvrdiť, ako by svedok O. vypovedal, ak by bol opätovne zákonne poučený o dôvodoch na odopretie výpovede bez porady s advokátom. Po podaní obžaloby svedok na hlavnom pojednávaní po riadnom poučení uviedol, že nebude vypovedať a nevypovedal. Prečítaním jeho nezákonnej výpovede na hlavnom pojednávaní z prípravného konania sa teda preniesla táto nezákonnosť do ďalšieho štádia trestného konania, čo naplňa predmetný dovolací dôvod.

Po otvorení hlavného pojednávania 26. apríla 2019 došlo k porušeniu obžalovacej zásady a zásady ústnosti, nakoľko nebola prednesená obžaloba, čo vyplýva zo zvukového záznamu a k porušeniu § 235 písm. c) Trestného poriadku, nakoľko obžaloba nespĺňa základné náležitosti v zmysle vyššie uvedeného

ustanovenia ohľadne špecifikácie tzv. skutkovej a právnej vety obžaloby, čo sa ďalej prenieslo i do rozhodnutia Okresného súdu Bratislava IV ako i Krajského súdu v Bratislave, a teda došlo k porušeniu § 2 ods. 15, ods. 18 Trestného poriadku.

Keďže na hlavnom pojednávaní nenavrhol prokurátor, ako nositeľ dôkazného bremena, oboznámiť obsah príkazov k ITP a k domovým prehliadkam, nemožno akékoľvek dôkazy takýmto spôsobom vykonané na hlavnom pojednávaní pokladať za vykonané zákonne, nakoľko nie je totiž možné posúdiť, či príkazy sudcu pre prípravné konanie spĺňali náležitosti tak, ako to ustanovuje judikatúra EŠLP, ale i ÚS SR, pretože je nevyhnutné pri zásahu do práva na súkromie skúmať jeho legálnosť, legitímnosť a proporcionalitu“.

Vo vzťahu k porušeniu § 371 ods. 4 Trestného poriadku obvinený poukázal na nezákonnosť postupu vo vzťahu ku konkrétnym porušeniam zákona, na ktoré poukazuje obhajca obvineného U. ako aj i ďalší obhajcovia, a to na hlavnom pojednávaní ako aj v odvolaniach, a teda je potrebné v zmysle zásady „beneficium cohaesionis“ posudzovať, že splnené podmienky predmetného ustanovenia Trestného poriadku.

Ako dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku vidí obvinený v tom, že počas hlavného pojednávania 15. októbra 2019 obhajoba namietala aj skutočnosť, že prísediaca Marta Gulíšková má byť vylúčená z rozhodovania, nakoľko rozhodovala v inej trestnej veci, a to v konaní o schválení Dohody o vine a treste, kde ako členovia organizovanej skupiny boli zahrnutí obžalovaní U., J., T.. Ďalší postup Okresného súdu v nezmenenom zložení, vrátane vynesenia rozsudku zakladá podľa obvineného predmetný dovolací dôvod.

Vo svojom dovolaní obvinený tiež poukázal na rozporné veci týkajúce sa prvej cesty do Holandska, druhej cesty do Holandska, na výpovede svedkov, z ktorých nevyplyva účasť obvineného U. na páchaní predmetnej trestnej činnosti, na znalkyne PhDr. Kurucovú a MUDr. Stanislavovú, ktoré potvrdili, že je občasným užívateľom drog. K znalcovi Fundákovi obvinený uviedol: „na moju otázku, či sa vie vyjadriť, či uvedené fotografie boli vyhotovené zaisteným mobilným telefónom, alebo boli na tento telefón preposlané, uviedol, že táto otázka nebola predmetom skúmania. Týmto tvrdením znalca je teda z veľkej časti spochybnené hodnotenie opakované sa vyskytujúce v trestnom konaní, že sa jedná o fotografie peňazí z drogovej trestnej činnosti, ktoré sú v zaistenom mobile obvineného U.. Samotné fotografie neboli oboznámené (ukázané) na hlavnom pojednávaní obvineným, a teda títo sa k nim ani nemohli vyjadriť, čím bolo porušené ustanovenie § 2 ods. 7 Trestného poriadku, čo podľa názoru obhajoby napĺňa dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku“.

Na hlavnom pojednávaní boli oboznámené zvukové nahrávky z vykonaných odposluchov s ich prepismi. Informačno-technické prostriedky podľa obvineného nepreukazujú akúkoľvek účasť obvineného U. na žalovanej trestnej činnosti. Tento dôkaz na hlavnom pojednávaní nebol vykonaný zákonne, nakoľko prokurátor nenavrhol oboznámiť obsah príkazov na hlavnom pojednávaní. Taktiež neboli oboznámené príkazy na vykonanie domových prehliadok a správy z požičovni áut nepreukazujú účasť obvineného na žalovaných skutkoch. Naopak, spochybňujú tvrdenia A.. Uvedené zakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Napadnutý rozsudok obvinený považuje za nepreskúmateľný, neodôvodnený, založený na dôkazoch získaných nezákonne, vykonaných nezákonne súdom I. stupňa, ktoré pochybenia neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku bez odstránenia rozporov, s výnimkou oboznámenia príkazov na informačno-technické prostriedky. Obvinený tiež namietal zlé vymedzenie skutku, ako jedného skutku. Podľa obvineného by mal byť skutok vymedzený ako pokračovací trestný čin (v prípade preukázania viny). K pochybeniu už v prípravnom konaní, keď nebolo pre každý takýto čiastkový útok pokračovacieho trestného činu rozšírené vznesenie obvinenia podľa § 206 ods. 5 Trestného poriadku. Keďže nebolo takto postupované, nemohla byť podaná ani obžaloba pre čiastkové skutky, nakoľko to odporuje § 234 ods. 2 Trestného poriadku prvá veta. Postup podľa § 206 ods. 5 Trestného poriadku v danom prípade základným predpokladom pre získanie dôkazov zákonným spôsobom a spôsobuje nezákonnosť celého konania. Je nevyhnutné, aby pri každom čiastkovom skutku bol identifikovaný obvinený, ktorý sa ho mal dopustiť. Ak tomu tak nie je, nie je možné uplatňovať reálne právo na obhajobu.

Obvinený ďalej uviedol (mutatis mutandis): „V skutkovej vete rozsudku Krajského súdu v Bratislave (aj Okresného súdu Bratislava IV) chýba opis látky, v koncentrácii spôsobilej nepriaznivo ovplyvniť psychiku človeka, jeho ovládacie alebo rozpoznávacie schopnosti, sociálne správanie (viď rozsudok

dovolacieho súdu 6Tdo/22/2019). Nie je uvedené, ani jasné, kde a akým spôsobom súd dospel k názoru, že sa jedná o kokaín. Z vyššie uvedeného neprijatia právneho názoru vysloveného Najvyšším súdom Slovenskej republiky, sp. zn. 6Tdo/22/2019, by však s odôvodnením, aké je na str. 43 posledný odsek rozsudku krajského súdu, hrozilo a nielen v tomto prípade odsudzovanie osôb, ktorých jeden, resp. po dohode dvaja „svedkovia kajúcnici“ ich označia ako dílera. Tu poukazujem na rozsiahlu rozhodovaciu prax súdov ohľadne posudzovania a hodnotenia výpovedí „kajúcnikov“. Z rozhodovacej praxe súdov vyplýva, že na uznanie viny nemôžu stačiť len výpovede spolupracujúcich osôb, ktoré nie sú potvrdené aj ďalšími, či už priamymi alebo nepriamymi dôkazmi, ak navyše nie je možné vylúčiť ich účelovosť motivovanú snahou získať miernejší postih oproti ostatným obvineným z tejto trestnej činnosti. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3To/1/2014). Taktiež sa stotožňujem s názorom uvedeným v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4To/10/2015, že bez ďalších podporných dôkazov proti obvineným, ktorými je možné hodnoverne preveriť výpoveď spolupracujúceho obvineného, by takýto postup v istej miere spochybňoval nielen zákonnosť, ale i spravodlivosť celého trestného konania. Ďalej poukazujem na rozhodnutie EŠLP - Adamčo proti Slovenskej republike - č. 45084/14, z ktorého vyplýva, že dôveryhodnosť, resp. nedôveryhodnosť výpovede „kajúcnika“ je treba hodnotiť nielen z pohľadu výhod, ktoré takýto svedok získal v aktuálnom trestnom konaní, ale aj z pohľadu prípadných výhod získaných týmto svedkom v inom trestnom konaní (tu dávam opätovne do pozornosti zamietnutie môjho návrhu ako nadbytočného na hlavnom pojednávaní 14. februára 2020 Okresným súdom Bratislava IV, kde som navrhoval zabezpečiť uznesenia a rozsudky voči svedkom, ktoré mali dokladovať ich procesné postavenie v iných konaniach). Ak teda je skutková a právna veta postavená na výpovediach kajúcnikov bez zaistenia drogy, uvedenia koncentrácie látky, s opakovaným použitím slov „pravdepodobne“, bez uvedenia údajných kupujúcich, ceny, miesta, kde malo dôjsť k predaju, množstva látky, potom je podľa názoru obhajoby možné postupovať len podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku. Skutková a právna veta je ďalej bez konkrétnych dôkazov vo vzťahu k obvinenému U. konštruovaná tak, aby napĺňala právnu kvalifikáciu i podľa § 172 ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), písm. i) Trestného zákona, avšak taktiež bez opory vo vykonanom dokazovaní. Kvalifikačný znak podľa § 172 ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, t. j. po dlhší čas nie je naplnený, nakoľko je zrejmé (za predpokladu preukázania viny v ods. 1 § 172 Trestného zákona), že čiastkové útoky mal obvinený U. páchať „pravdepodobne“ od 13. januára 2017 do 16. januára 2017 a „pravdepodobne“ od 5. februára 2017 do 7. februára 2017. Je teda zrejmé, že sa nejedná o dostatočne dlhý časový úsek na to, aby v zmysle rozhodovacej praxe súdov bola naplnená kvalifikovaná skutková podstata podľa § 172 ods. 2 písm. c) Trestného zákona. Čo sa týka kvalifikačného znaku podľa § 172 ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona, nebolo preukázané, že došlo k spolčeniu osôb za účelom páchania trestného činu, nebola ničím a nikým preukázaná delba úloh medzi údajnými členmi skupiny, plánovitosť a koordinovanosť. O niektorých určujúcich atribútoch hovorí len „kajúcnik“ A. a nikto iný a dokonca aj „kajúcnik“ O. existenciu skupiny vyvracia. Avšak aj zo samotného vyjadrenia svedka A. nie je možné konštatovať splnenie všetkých určujúcich atribútov súčasne tak, ako to vyžaduje § 129 ods. 2 Trestného zákona.

Kvalifikačný znak podľa § 172 ods. 3 písm. c) Trestného zákona v danom prípade nemôže byť naplnený, nakoľko v skutkovej vete rozsudku krajského súdu sa kladie za vinu obvineným nakladanie s látkou označenou ako kokaín bez uvedenia koncentrácie účinnej látky. Je nepochybné, že práve uvedenie koncentrácie účinnej látky by bolo rozhodujúce pre posúdenie naplnenia kvalifikačného znaku podľa § 172 ods. 3 písm. c) Trestného zákona“.

Podľa obvineného skutok napĺňa znaky obzvlášť závažného zločinu, na ničím nepodložené a neverifikované výpovede „kajúcnikov“, rozpory, s ktorými sa krajský súd nevysporiadal v ich výpovediach a rozhodnutie v merite veci je opreté o nezákonne získané dôkazy, dôkazy, ktoré neboli získané zákonným spôsobom alebo súdom vykonané zákonne, prípadne vôbec. Uvedené zakladá dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) Trestného poriadku už aj s poukazom na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, a to rozhodnutie, sp. zn. 6Tdo/40/2017, z ktorého vyplýva „V zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je dovolací súd zisteným skutkovým stavom viazaný, ale len za predpokladu, že tzv. skutková veta obsiahnutá vo výrokovej časti rozsudku obsahuje vyjadrenia všetkých skutkových okolností, ktoré vyžaduje použitá právna kvalifikácia skutku. Pokiaľ tomu tak nie je, musí aj dovolací súd skúmať správnosť a zákonnosť

ustálenia skutkového stavu, čo vyplýva z práva na spravodlivý proces, mimo ktorého nestojí ani dovolacie konanie a ak zistí, že pritom bol porušený zákon, je povinný túto nezákonnosť napraviť“. ...

„V neposlednej miere aj samotné odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Bratislave je vnútorne protirečivé a nekonzistentné. Na tomto mieste poukazujem na rozhodnutie Ústavného súdu SR I. ÚS 243/2007 publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu SR - rok 2008, z ktorého vyplýva právna veta: Všeobecný súd by nemal byť vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení nekoherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. V prípade, keď sú právne závery v extrémnom nesúlade s vykonanými zisteniami, alebo z nich v žiadnej možnej interpretácii súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba také rozhodnutie považovať za rozporné s článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky či čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Čo sa týka trestu prepadnutia majetku podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona, súd sa vôbec nezaoberal a nebral do úvahy výpoveď svedkyne U., ani ňou predloženými dôkazmi. Mám za to, že pri ukladaní trestu prepadnutia majetku súd porušil ustanovenie § 34 ods. 3 Trestného zákona, čo zakladá dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, nakoľko je okrem iného celkom zrejmé, že majiteľom vecí - hotovosti 8.340,00 Eur a zlata je K. U. a tieto neboli použité na spáchanie trestného činu alebo získané trestnou činnosťou obvineného U.“. Obvinený požiadal dovolací súd, aby vyslovil rozsudkom v zmysle § 386 ods. 1 Trestného poriadku, že napadnutým rozsudkom bol porušený zákon v neprospech obvineného Y. U.. Zároveň požiadal, aby dovolací súd rozhodol podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku o väzbe.

Obvinený prostredníctvom obhajcu podal doplnenie dovolania (č. l. 6196 spisu), a to o dovolací dôvod § 371 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. Uviedol, že: „...obžaloba bola podaná pre obzvlášť závažný zločin s trestnou sadzbou prevyšujúcou spodnou hranicou 15 rokov a skutok mal byť spáchaný organizovanou skupinou, pričom tieto skutočnosti sa premietli i priamo do rozsudku Krajského súdu v Bratislave v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV. Vecne príslušným súdom na rozhodnutie v predmetnej trestnej veci je v zmysle § 16 ods. 1 písm. a), b) Trestného poriadku Okresný súd Bratislava I, t. j. Okresný súd v sídle Krajského súdu.

K podaným dovolaniam obvineného Š. T. a obvineného Y. U. podal vyjadrenie prokurátor Krajskej prokuratúry Bratislava (č. l. 6201 - 6205 spisu). K jednotlivým dovolacím dôvodom uviedol nasledovné (*mutatis mutandis*):

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku: „Dňa 1. januára 2017 nadobudla právoplatnosť novela (zák. č. 316/2016 Z. z.) zákona č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov, ktorá upravila znenie § 7 ods. 2 písm. a) tak, že okresným súdom v sídle krajského súdu na účely trestného konania v obvode Krajského súdu v Bratislave je v bode 4 Okresný súd Bratislava IV pre územný obvod okresu Bratislava IV. Obžaloba v danej veci bola podaná na Okresný súd Bratislava IV 25. februára 2019. Z uvedeného vyplýva, že vec bola riadne prejednaná vecne a miestne príslušným súdom [v nadväznosti na § 16 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného poriadku], a preto nie je uvedený dovolací dôvod zjavne splnený“.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (*mutatis mutandis*): „Právo na obhajobu je potrebné v zmysle tohto dovolacieho dôvodu chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 5 Trestného poriadku). Za porušenie práva na obhajobu podľa tohto ustanovenia preto nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý podľa 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a nebude ju už overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu. V kontexte s uvedenými tvrdeniami a skutočnosťami, ktorými obhajoba u oboch obvinených dôvodila

dotknutý dovolací dôvod, som nezistil splnenie dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Z dikcie tohto dovolacieho dôvodu je totiž jednoznačne zrejmé, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilým dovolacím dôvodom. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu o zásadné porušenie práva na obhajobu ide najmä v prípade, keď obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby. Výnimočne môže ísť aj o porušenie iných obhajovacích práv obvineného, ktorých porušenie sa prejaví na jeho postavení zásadným spôsobom. Takéto pochybenia som však v tomto konaní nezistil. Pokiaľ obhajca obvineného Y. U. navyše argumentuje, že k porušeniu práva na obhajobu obvineného malo dôjsť konaním iného obhajcu (JUDr. Andreja Lehoťana), tak táto argumentácia je zjavne scestná a irelevantná, nakoľko nejde o porušenie práva na obhajobu, ktoré by sa eventuálne mohlo pričítať orgánu činnému v trestnom konaní, keďže prípadné porušenie práva na obhajobu by mohlo vzniknúť jedine konaním samotného orgánu činného v trestnom konaní, ktorý však nenesie zodpovednosť za konanie iného obhajcu vo veci“.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku prokurátor uviedol (mutatis mutandis): „Na naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku sa vyžaduje splnenie podmienky, že vo veci konal, alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý bol vylúčený (§ 31 Trestného poriadku), pričom o jeho vylúčení nebolo rozhodnuté. Na podklade vyjadrenia obhajoby som nezistil skutočností, ktoré by zakladali oprávnenosť tohto dovolacieho dôvodu. Navyše o skutočnostiach prezentovaných obhajobou sa vo svojom rozhodnutí vyjadril Krajský súd v Bratislave, pričom s tam prezentovanou argumentáciou sa plne stotožňujem a pokladám ju za zákonnú a dôvodnú“.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku (mutatis mutandis): „Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku je potrebné podotknúť, že ho možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom. Pokiaľ ide o porušenie zákona, v tejto súvislosti najvyšší súd už stabilne v rámci svojej rozhodovacej činnosti zdôrazňuje, že také porušenie by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku. Z uvedeného potom logicky vyplýva, že v rámci tohto dovolacieho dôvodu možno úspešne uplatňovať aj nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov, ale len vtedy, ak mal, resp. má negatívny materiálny dopad na práva obvineného. K porušeniu práva na spravodlivý proces by pritom mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie obvineného bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého vykonanie sa spochybňuje. Žiadna zo skutočností, ktoré by zakladali opodstatnenosť dotknutého dovolacieho dôvodu, zistená v tomto konaní nebola“.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (mutatis mutandis): „V nadväznosti na uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je v prvom rade potrebné zdôrazniť, že dovolanie z citovaného dôvodu možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o tento dovolací dôvod, je potrebné hodnotiť skutkový stav len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Predmetom tohto dovolacieho dôvodu tak môže byť len nesprávne právne posúdenie v skutkovej vete rozhodnutia ustáleného skutku, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom, a ktoré nie je možné akokoľvek doplniť a meniť. V rámci tohto dovolacieho dôvodu tak nemožno účinne namietat ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu, keďže aj to by odporovalo viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom, ktorá je výslovne zakotvená v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku, a ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania iniciovaného obvineným je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu. Dôvod dovolania podľa tohto písmena slúži výlučne na nápravu hmotnoprávnych chýb. Nielen vo vzťahu k vyššie uvedenému dovolaciemu dôvodu, ale aj vo vzťahu k ostatným mám za to, že Krajský súd v Bratislave bez akýchkoľvek pochybností správne vyhodnotil skutkový stav a jeho právne posúdenie, pričom v odôvodnení sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi aspektmi dôležitými pre ukladanie trestov. Námietky obhajoby týkajúce sa spochybňovania jednotlivých výpovedí svedkov, sú

námietkami vzťahujúcimi sa k preskúmvaniu správnosti a úplnosti zisteného skutku, ktorý však dovolací súd v konaní o dovolaní nemôže skúmať a ani meniť, a z tohto dôvodu sa s nimi ani nemôže zaoberať (na podklade dovolania obvinených)“. Prokurátor navrhol, aby dovolací súd dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Dňa 17. augusta 2021 bolo do spisu doručené vlastnoručne napísané doplnenie dovolania obvineným Y. U.Ĥ. (č. l. 6304-6305 spisu), ktorým doplnil dovolanie o rozsudok Okresného súdu Bratislava IV, sp. zn. 6T/32/2018, zo 14. januára 2020 a o uznesenie Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 4To/29/2020, z 8. apríla 2021. Poukazom na uvedené rozhodnutia obvinený v podstate požiadal Najvyšší súd Slovenskej republiky o vysvetlenie, aký kokaín sa mu kladie za vinu, keď z vyjadrení svedkov T. A., B. I. a A. O. sa nedá náležite zistiť, alebo vyvodiť, či ide skutočne o psychotropnú látku v zmysle zákona č. 139/1998 Z. Z.

Dňa 11. októbra 2021 obvinený Š. T. zaslal do spisu vlastnoručne napísané vyjadrenie k doplneniu dovolania obvineného Y. U. (č. l. 6338 spisu), v ktorom sa v plnom rozsahu stotožnil s predmetným doplnením dovolania.

Obvinený Y. U. zaslal 6. júna 2022 Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky vlastnoručne napísané doplnenie dovolania, ktorým namietal trest prepadnutia majetku, ktorý mu bol uložený podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona, nakoľko je v rozpore s čl. 1 ods. 1, čl. 13 ods. 4, čl. 16 ods. 2, čl. 20 ods. 1 a čl. 50 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Taktiež: „s čl. 1 Dodatkového protokolu s čl. 17 Charty v spojení s čl. 52 ods. 1 Charty a s čl. 49 ods. 3 Charty“. Obvinený podotkol, že: „tento majetok nepochádza zo žiadnej trestnej činnosti. Nie je ani výnosom zo žiadnej trestnej činnosti. Nebol použitý na spáchanie žiadnej trestnej činnosti, ani nebol určený na spáchanie trestného činu“. Uviedol, že zo žiadneho rozsudku nevie zistiť, čo mal touto vymyslenou trestnou činnosťou získať aj napriek tomu, že krajský súd podmienil kvalifikačný znak organizovanej skupiny práve vytváraním zisku.

Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky bolo Okresným súdom Bratislava IV predložené dovolanie obvineného O. J., podané prostredníctvom jeho obhajcu zo 4. novembra 2021 (sp. zn. 1Tdo/57/2021), a to z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. g), písm. i) a alternatívne písm. e) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku obvinený uviedol nasledovné. Skutok, ktorým sa obvinený uznáva za vinného musí byť v skutkovej vete rozsudku vymedzený tak, aby zodpovedal všetkým znakom skutkovej podstaty trestného činu, z ktorého sa obvinený uznáva za vinného. V nastolenej právnej veci súd ustálil vinu obvineného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie alebo obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), písm. i) Trestného zákona.

Obvinený upriamil výklad na ustanovenie § 371 ods. 5 Trestného poriadku: „Dôvody podľa odseku 1 písm. i) a podľa odseku 3 nemožno použiť, ak zistené porušenie zákona zásadne neovplyvnilo postavenie obvineného“. Uvedené je žiaduce najmä z toho dôvodu, že ak by dovolací súd došiel k záveru o nesprávnosti jedného z normatívnych znakov bez toho, aby táto skutočnosť mala dopad na rozmedzie trestnej sadzby, tak sa vždy zásadným spôsobom mení postavenie obvineného. Je tomu tak preto, lebo zásadnú zmenu postavenia obvineného nie je možné zredukovať len na prípadnú výšku trestnej sadzby. V tomto smere poukazujeme na Nález Ústavného súdu SR, spis. zn. I. ÚS 519/19 z 02.04.2020, body 66/, 67/ a 69/ (rovnako tiež na Nález Ústavného súdu SR, z 18. februára 2020, sp. zn. I. ÚS 311/2017)“.

Vo vzťahu k tomu, či je predmetom obžaloby (a potom i nasledovného konania pred súdom nižších inštancií) len jeden skutok alebo viacero skutkov, obvinený uviedol, že v prípade, ak viacero, tak súdy nižších inštancií vôbec nezaoberali tým, aká účasť je pripisovaná jednotlivým obvineným na týchto skutkoch. Tieto námietky boli formulované už na začiatku hlavného pojednávania a sú relevantné podľa obvineného nielen z pohľadu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ale i z pohľadu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Súd prvého stupňa mal (v súlade s obžalobu prokurátora) za to, že predmetom trestného stíhania je len

jeden skutok, tak z hľadiska hmotného práva ako i z práva procesného, argumentujúc pritom judikatúrou o totožnosti spáchaného skutku. Aj napriek námietkam obhajoby sa k tejto skutočnosti odvolací súd nevyjadril. Obvinený ďalej uviedol, že otázka totožnosti skutku spôsobuje aplikačné problémy v rozhodovacej činnosti súdov, pričom poukázal na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 110/2012, z 3. decembra 2012.

Vo vzťahu k tvrdeniu, že obžalobou vymedzený skutok predstavuje jeden skutok (prvostupňový súd aj odvolací), obvinený uviedol (*mutatis mutandis*): „Skutok bol vymedzený tak, že všetci obvinení spolu s ďalšími osobami mali spáchať celkom sedem čiastkových útokov v období od začiatku roka 2017 do dňa zadržania (t. j. do 26. marca 2018). Možno uzavrieť, že predmetom stíhaného skutku by bol skutok spáchaný v referenčnom období minimálne jedného roku. Tomuto nakoniec zodpovedá i právna kvalifikácia skutku (vykonaná prokurátorom ako i súdom) spočívajúca v naplnení kvalifikačného znaku podľa § 138 písm. b) Trestného zákona, t. j. spáchaný po dlhší čas“. Kvalifikačný znak podľa § 138 písm. b) Trestného zákona však prichádza do úvahy len v prípade, ak ide o trestný čin pokračovací, hromadný alebo trvajúci. Nemôže sa napríklad jednať o trestný čin páchaný opakovane (§ 122 ods. 9 Trestného zákona). Vzhľadom na „skutok“, ktorý je predmetom trestného stíhania, neprichádza do úvahy právna kvalifikácia skutku ako hromadného alebo trvajúceho. Hromadný trestný čin je vylúčený z toho dôvodu, lebo všetky čiastkové útoky naplňajú skutkovú podstatu trestného činu a do úvahy neprichádza ani trvajúci trestný čin (tento by bol prípustný len v prípade naplnenia alternatívy skutkovej stránky stíhaného trestného činu vo forme „prechovávanía“, z povahy skutku ako jej právnej kvalifikácie však vyplýva, že sa obvinenému kladie za vinu i spáchanie iných alternatív, u ktorých je vylúčená trvácnosť)“. Na základe uvedeného má obvinený za to, že skutok by v danom prípade mohol predstavovať maximálne pokračujúci trestný čin.

V dovolaní ďalej uviedol, že z právnej vety napadnutého rozsudku vyplýva, že skutku (t. j. všetkých čiastkových útokov) sa mali dopustiť všetci traja obvinení (čo však nie je logické, lebo tzv. skutková veta nekorešponduje s tzv. právnou vetou). Z pohľadu predmetného dovolacieho dôvodu je potrebné uviesť, že ak sa popis skutkovej vety v prípade čiastkového útoku nevzťahuje na obvineného O. J., tak nemôže obstať taká právna kvalifikácia, ktorá i vo vzťahu k týmto čiastkovým útokom ustaluje jeho vinu. Relevantné je tiež ustáliť i právnu kvalifikáciu pokračujúceho trestného činu, ak je táto daná a nie viaceré čiastkové útoky zlúčiť do jedného skutku. Nie je možné pripustiť, aby bol obvinený uznaný vinným i za pokračujúci skutok č. 1/ a č. 2/, na ktorom evidentne nebol účastný ani podľa ustálenej skutkovej vety napadnutého rozsudku. Uvedené platí i v prípade, ak by sa prípadným „vypustením“ týchto čiastkových útokov nezmenila trestná sadzba, a to s poukazom na právne úvahy vzťahujúce sa na výklad ustanovenia § 371 ods. 5 Trestného poriadku. Z pohľadu spravodlivého súdneho konania (čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ďalej aj ako „Dohovor“) nie je prípustné, aby sa trestným rozsudkom deklarovala vina obvineného za skutok (či čiastkový útok), na ktorom absolútne neparticipoval [napr. i v prípade nezmenenej trestnej sadzby nie je možné neuznať dôvodnosť dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ak je zrejme, že obvinený sa dopustil len dvoch čiastkových útokov, a nie i troch]. Takýmto spôsobom by došlo i k porušeniu čl. 7 Dohovoru.

Obvinený tiež namietol kvalifikačný znak podľa § 138 písm. b) Trestného zákona, keďže obvinený sa mal dopustiť dvoch čiastkových útokov, a to v období marec 2017 a apríl 2017, čo nepredstavuje naplnenie tohto kvalifikačného znaku, rovnako v prípade čiastkového útoku nemôže byť splnený tento znak, keďže tento skutok mohol byť spáchaný najneskôr do 26. marca 2018. V súvislosti s uvedeným poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 23To/121/2009, z 19. novembra 2009, uverejnený v Zbierke rozhodnutí a Stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 1/201 ako judikát R 13/2012. Obvinený tiež uviedol (*mutatis mutandis*): „...odvolací súd vo výroku napadnutého rozsudku použil výraz „pravdepodobne“ pri vymedzení času spáchania čiastkových útokov na viacerých miestach, a preto takto vymedzená skutková veta nemôže obstať; a to o to viac z toho dôvodu, lebo sa jedná o skutkovú okolnosť, ktorá má zrejme vyjadrovať naplnenie tzv. kvalifikačného znaku. Uvedený právny názor je pritom súčasťou konštantnej rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, pričom príkladmo poukazujeme na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Tdo/12/2016, z 12. decembra 2017. V tejto súvislosti uvádzame, že z tzv. skutkovej vety nie je zrejme, či sa v prípade obvineného O. J. jedná i o užívateľa drog alebo len tzv. dealera (tak, aby sa mohlo v jeho prípade bezpečne ustáliť naplnenie). Možno preto bez akýchkoľvek pochybností ustáliť, že v prípade

obvineného O. J., na ktorého sa vzťahujú čiastkové útoky, nemožno uvažovať o naplnení tohto kvalifikačného znaku, pričom odôvodnenie súdu prvého stupňa ako i odôvodnenie odvolacieho súdu sa s naplnením tohto tzv. kvalifikačného znaku vôbec nevysporiadali (a to i napriek tomu, že to obhajoba výslovne napádala v konaní pred súdmi obidvoch inštancií).

Vo vzťahu k časovému ukončeniu pôsobnosti spáchania skutku ako deň 26. marca 2018 obvinený uviedol (*mutatis mutandis*): „...súd prvého stupňa poňal do výroku rozsudku i prechovávanie konope s účinnou látkou THC, ktoré boli zaistené pri zadržaní. V prípade vykonanej “modifikácie” skutku odvolacím súdom, ktorým došlo k vypusteniu týchto čiastkových útokov, by však posledným dňom spáchania skutku organizovanou skupinou mal byť deň posledného spáchania čiastkových útokov vzťahujúcich sa na jednotlivých obvinených. Absenciu tohto kvalifikačného znaku paradoxne potvrdzuje i odvolací súd v napadnutom rozsudku pri odôvodnení iného kvalifikačného znaku [spáchanie skutku organizovanou skupinou podľa § 138 písm. i) Trestného zákona], keď na str. 41 v odôvodnení: “Pokiaľ obhajoba namietala, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané konanie obžalovaných ako organizovanej skupiny, v tejto súvislosti treba uviesť, že pre naplnenie zákonných znakov organizovanej skupiny sa nevyžaduje dlhšie časové obdobie”. Uvedené teda preukazuje, že sám odvolací súd v napadnutom rozsudku vychádzal z toho, že skutky neboli páchané dlhšie obdobie, a teda kvalifikačný znak podľa § 138 ods. 1 písm. b) Trestného zákona nemôže obstať. V tomto je potrebné poukázať i na protirečivosť tzv. právnej vety napadnutého rozsudku, ktorá pojednáva o prechovávaní drog “po akúkoľvek dobu” a súčasne i po “dlhší čas”. Už i z tejto formulácie je možné dôvodiť nesústreďenosť odvolacieho súdu pri formulácii tzv. právnej vety (ak totiž mal odvolací súd za to, že došlo k prechovávaniu drog po dlhší čas, tak súčasťou tzv. právnej vety malo byť len uvedenie tohto kvalifikačného znaku)”.

Ďalšou námietkou obvineného bolo nenaplnenie kvalifikačného znaku - spáchaný organizovanou skupinou podľa § 138 písm. i) Trestného poriadku. Medzi obvinenými neboli okolnosti, ktoré by naznačovali existenciu určitej delby úloh ako i to, aby sa činnosť skupiny vyznačovala plánovitosťou a koordinovanosťou, ktoré by zvyšovali pravdepodobnosť úspešného spáchania trestného činu. Zo skutkových okolností vyplýva len to, že J., U. a O. mali mať „najvyššie postavenie“ a mali riadiť ostatných členov, avšak nevedno akých a akým spôsobom. Obvinený T. mal mať zase funkciu šófera. Zo skutkových okolností však nevyplýva, akú úlohu mali splniť ďalší členovia údajnej „organizovanej skupiny“. V súvislosti s tvrdeným obvinený poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Tdo/67/2018, z 15. mája 2019.

K námietke, že všetci traja obvinení sa mali dopustiť jedného skutku, pričom obvinený J. a obvinený U. formou organizovanej skupiny, obvinený poukázal na R 23/2000 a ďalej uviedol (*mutatis mutandis*): „Táto vada právnej kvalifikácie má pôvod v podanej obžalobe, ktorú nekriticky prevzal súd prvého stupňa. Odvolací súd síce uznal odôvodnenosť tejto odvolacej námietky, avšak ponechal rozdielnu právnu kvalifikáciu v platnosti. Uvedené odôvodnil tým, že v neprospech obvineného Š. T. nie je možné zmeniť napadnutý rozsudok, keďže prokurátor nepodal odvolanie v neprospech tohto obvineného. V takomto prípade však bolo povinnosťou odvolacieho súdu pristúpiť k zmiernenej právnej kvalifikácii i v prípade ostatných dvoch obvinených. Z ústavnoprávneho hľadiska je totiž potrebné prijať taký výklad, ktorý je najpriaznivejší pre jednotlivca a navyše zabezpečujú konzistentnosť ustálenej právnej kvalifikácie. Je neprípustné, aby sa jeden skutok uplatňoval vo vzťahu k jednému obvinenému prísnejšou a správnu kvalifikáciou a v prípade druhého obvineného miernejšou a nesprávnou právnou kvalifikáciou. Uvedené platí o to viac, ak má táto vada svoj pôvod v chybe prokurátora (tak ako tomu bolo i v prejednávanej veci, s čím sa stotožnil i odvolací súd). Takýmto spôsobom by sa totiž jednému z obvinených mohla zo strany prokurátora poskytovať nezákonná výhoda. Takéto rozsudky nemôžu v právnom štáte obstať, pričom poukazujeme na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4To/11/2015, z 24. novembra 2015: “Aj pri rešpektovaní princípu *nemo iudex sine actore* považuje najvyšší súd za potrebné konštatovať, že identický procesno-právny postup notára pri zhotovovaní obsahu notárskej zápisnice posudzovaný v jednom prípade ako trestná činnosť a v inom už nie, znamená voči jednému notárovi zo strany prokuratúry, v rámci ktorej platí monokratický princíp, evidentnú svojvôľu a tiež jeho diskrimináciu. Prokuratúra v trestnom konaní zastupuje štát, Slovenskú republiku. V právnom štáte nie je možné pripustiť, aby v rovnakej skutkovo-právnej situácii bol jeden jeho občan stíhaný a druhý už nie, resp. jeden nestíhaný a druhý áno”.

Ďalším kvalifikačným znakom, ktorý obvinený namietal ako nenaplnený, je § 172 ods. 3 písm. c)

Trestného zákona „omamná látka v značnom rozsahu“. Podľa výroku v skutkovej vete sa obvinenému O. J. kládlo za vinu nakladanie s omamnou látkou označovanou ako „kokaín“. Podľa obvineného však nie je zrejmé, či sa jedná o čistý kokaín alebo o kokaín v nejakej forme koncentrácie. Podľa obvineného bolo povinnosťou súdu v skutkovej vete uviesť aspoň to, že sa jednalo o látku v takej koncentrácii, že bola schopná ovplyvniť psychiku človeka alebo jeho ovládacie alebo rozpoznávacie schopnosti alebo sociálne správanie. V súvislosti s uvedeným poukázal na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. Tpj 88/2015, z 5. apríla 2016, sp. zn. 6Tdo/22/2019, rozsudok Súdneho dvora Európskej únie trestné konanie voči BS, spis. č. C-663/18, body 72/, 73/, 74/ a 76/, z 19. novembra 2020.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku obvinený uviedol, že v konaní pred súdom prvého stupňa rozhodovala sudkyňa (prísediaca), ktorá rozhodovala i v prípade inej osoby účastnej na skutku. Obvinený voči tejto sudkyňi uplatnil aj námietku zaujatosti v konaní pred súdom prvého stupňa. Proti uzneseniu súdu prvého stupňa o nevylúčení sudkyne podal obvinený sťažnosť, o ktorej rozhodol sťažnostný súd uznesením, sp. zn. 1Tos/77/2019, tak, že ju zamietol. V danej veci je podľa obvineného pochybné, že namietaná sudkyňa prijala rozhodnutie vo vzťahu k inému spoluobvinenému, pri porušení princípu prezumpcie nevinu. V súvislosti s uvedeným poukázal na uznesenie Súdneho dvora Európskej únie, sp. zn. C-709/18, 28. mája 2020, s ktorým je podľa obvineného rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 1Tost/77/2019, v rozpore. Ďalej tiež uviedol, že (mutatis mutandis): „právo na prezumpciu nevinu garantované čl. 4 ods. 1 Smernice č. 2016/343/EÚ bolo verejným vyhlásením súdu v prípade obvineného O. J. porušené. A je preto povinnosťou Slovenskej republiky (ako členského štátu EÚ) zabezpečiť primerané opatrenie podľa čl. 4 ods. 2 Smernice č. 2016/343/EÚ. Keďže vnútroštátne právo neustanovuje žiadne špeciálne ustanovenie (ktoré by toto iné vhodné opatrenie ustanovovalo), tak takýmto primeraným opatrením by bolo v súlade so zásadou prednosti práva EÚ práve vylúčenie členky senátu Marty Gulíškovej. Primeraným opatrením v danej veci by bol i postup podľa § 325 (prvá veta) Trestného poriadku (t. j. nariadenie odvolacieho súdu, aby súd prvého stupňa vec prejednal a rozhodol v inom zložení senátu). Odvolací súd sa s touto námietkou vysporiadal lakonickým poukazom na stanovisko trestnoprávneho kolégia ako i odkazom na relevantnú vnútroštátnu úpravu. Závery trestnoprávneho kolégia však nemožno apriori aplikovať, keďže judikatúra ESHP stanovila jasné kritéria, ktoré sú relevantné pre to, či predchádzajúca účasť sudcu na odsudzujúcom rozhodnutí zakladá porušenie práva na nestranný súd alebo nie. Paušálna aplikácia vnútroštátnej úpravy či stanoviska trestnoprávneho kolégia by vlastne znamenala popretie judikatúry ESHP, ktoré sú súdy povinné dôsledne rešpektovať. V dôsledku toho namietame porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru. O správnosti nášho názoru svedčí i notifikácia sťažnosti ESHP vláde SR vo veci Mucha proti Slovensku, spis. zn. 63703/19, v ktorej taktiež Ústavný súd SR rozhodol práve na základe stanoviska trestnoprávneho kolégia, ktoré za relevantné vzhľadli všeobecné súdy i v nastolenej trestnej veci“.

Z dôvodu porušenia práv na prezumpcie nevinu, ale i z dôvodu porušenia práva na nestranný súd je podľa obvineného nepochybné, že namietaná sudkyňa mala byť z konania vylúčená, teda zakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku prípadne alternatívne dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Trestného poriadku obvinený uviedol nasledovné (mutatis mutandis): „V prípade svedka A. O. obhajoba nemala možnosť vypočuť tohto svedka na hlavnom pojednávaní kontradiktórnym spôsobom. Výpoveď tohto svedka bola prečítaná podľa § 263 ods. 4 Trestného poriadku z dôvodu, že svedok využil svoje právo nevypovedať postupom podľa § 130 Trestného poriadku, a to na hlavnom pojednávaní konanom 13. augusta 2019. V tomto čase bol však A. O. právoplatne odsúdený za trestnú činnosť, na základe ktorej využil svoje právo nevypovedať, a preto nemohol legitímne využívať svoje právo nevypovedať. Jeho vec bola totiž právoplatne ukončená, a preto mal súd svedka poučiť pod následkom postupu podľa § 70 Trestného poriadku, že vo veci je povinný vypovedať. Uvedené nakoniec navrhovala i obhajoba s ohľadom na Rozhodnutie ESHP vo veci Dieter Wanner proti Nemecku, č. 26892/12, z 22. novembra 2018“. Obvinený tiež namietal, že predseda senátu zamietol námietku obhajoby a zápisnice z výpovede tohto svedka prečítal. Namietal tiež, že rozhodol o tom predseda senátu a nie senát. Zo žiadneho ustanovenia Trestného poriadku nevyplýva, aby uznesenie podľa § 263 ods. 4 mohol prijať len predseda senátu a nie senát. Takýto názor vyslovil i Krajský súd v Trenčíne, a to v uznesení, sp. zn. 3To/50/2017, zo 6.

septembra 2017.

Vinu tiež nemožno preukázať ani na základe vykonaných prepisov ITP ako i zabezpečených dôkazoch pri domových prehliadkach, nakoľko prokurátor nenavrhol oboznámiť obsah príkazov na hlavnom pojednávaní. Obvinený ďalej dôvodí (*mutatis mutandis*): „Podľa nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 114/2012, z 13. júna 2012, vydanie súhlasu či príkazu na odpočúvanie si vyžaduje konkrétnu vysvetľujúcu argumentáciu, akými skutočnosťami boli naplnené zákonom ustanovené podmienky na tento zásah do práva na súkromie. Bez takéhoto odôvodnenia, opierajúceho sa o konkrétne skutočnosti, je súhlas či príkaz spravidla nepreskúmateľný. Ústavný súd už v minulosti viackrát judikoval, že základné práva obsiahnuté v ústave vykladá v intenciách dohovoru, teda v intenciách judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu. Okrem iného je pri zásahu do práva na súkromie potrebné skúmať jeho legálnosť, legitímnosť a tiež proporcionalitu“. V súvislosti s uvedeným poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4To/3/2012, z 25. júna 2013. „...obhajoba formulovala viaceré procesné námietky na verejnom zasadnutí, a to s poukazom na rozhodnutie ESLP, č. 2742/12 - Matanovič proti Chorvátsku, zo 4. apríla 2017. V prejednávanej veci obhajoba namietala, že súčasťou spisu nie sú všetky zabezpečené údaje z odpočúvania podľa § 115 Trestného poriadku. Súčasťou spisu neboli ani záznamy zo sledovania obvineného zabezpečené podľa príkazu sudcu pre prípravné konanie podľa § 113 Trestného poriadku, ktoré sa ho práve týkali a ktoré obhajoba navrhovala vykonať dokazovaním na verejnom zasadnutí za účelom preukázania jeho nevinu. Nevyjasnené zostalo to, že súčasťou spisu neboli zvukovo-obrazové záznamy, z ktorých v spise existovala len ich “zvuková časť”. Boli zničené odposluchy bez toho, aby takéto zničenie odobril súd, pričom tieto boli relevantné pre výkon obhajoby. Ďalej tiež namietol, že v rozpore s ustanovením § 61a Trestného poriadku nebol z verejného zasadnutia (č. l. 5931-9) vykonávaný zvukový záznam, hoci podľa obsahu zápisnice sa vykonávalo dokazovanie a minimálne v rozsahu dokazovania sa mal vyhotoviť zvukový záznam. Súd vykonal na verejnom zasadnutí i dokazovanie oboznámením odborného vyjadrenia znalca PhDr. Dušana Selka, CSc., postupom podľa § 269 Trestného poriadku, hoci mal postupovať podľa § 268 ods. 5 Trestného poriadku. Keďže obvinený nedal súhlas k prečítaniu predmetného odborného vyjadrenia, odvolací súd mal znalca vypočuť na verejnom zasadnutí. Namietal porušenie čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru, ktoré dopadá i na vypočutie znalcov. Znalecké dokazovanie bolo navrhované i v prípade kľúčového svedka T. A..

Obvinený tiež namietal, že: „súdy neposkytli súčinnosť obhajobe pre vypracovanie znaleckého skúmania a obhajoba predložila len odborné vyjadrenie, ktoré mohla reálne zabezpečiť. Obhajoba bola schopná (bez súčinnosti súdov) zabezpečiť len odborné vyjadrenie v rozsahu podaného odborného vyjadrenia znalca PhDr. Dušana Selka, CSc. (ďalšie skúmanie znalec nevedel predložiť dôsledkom neposkytnutia súčinnosti súdu). V tomto smere namietame porušenie práva na obhajobu, dôsledkom ktorého dochádza i k porušeniu čl. 6 ods. 1 Dohovoru v spojení s čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru. Je tomu tak preto, lebo: (i) obvinený nebol schopný predložiť znalecký posudok, ktorý sa dotýkal najkľúčovejších dôkazov obžaloby, a to výsluchu svedkov O. a A., čím sa dostal do nevýhodnejšej pozície oproti obžalobe (m. m. Rozhodnutie Matysina proti Rusku, sp. č. 58428/10, z 27. marca 2014, § 176 až § 208), (ii) zabezpečené odborné vyjadrenie znalca obhajoby bolo prečítané v rozpore s vnútroštátnou úpravou ako listinný dôkaz, čím došlo k porušeniu zásady bezprostrednosti, ktorý je súčasťou zásad spravodlivého súdneho konania v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru“.

V predmetnej trestnej veci nebola prokurátorom prednesená obžaloba vôbec, a to teda i v skutku, ktorý je predmetom trestného stíhania. Prokurátor uviedol, že zotrúva na podanej obžalobe bez akéhokolvek prednesu písomne podanej obžaloby. Namietal tiež vykonanú modifikáciu skutku, ktorý časť skutku týkajúcu sa prechovávaní konope s účinnou látkou THC len vypustil bez toho, aby v tejto časti vydal oslobodzujúci rozsudok. Poukázal aj na čiastkový skutok, ktorý nebol predmetom obžaloby, udiat' sa mal v mesiaci júl 2017 v reštaurácii Tenis na ulici pri Habanskom mlyne (predaj 1 kg kokaínu), ktorý mali spáchať obvinený J., obvinený T. a svedok A., a s týmto sa orgány činné v trestnom konaní nevysporiadali, t. j. nerozhodli napr. o zastavení trestného stíhania alebo iným spôsobom. Tento skutok preto zostal “vo vzduchoprázdne”, čo taktiež porušuje právo na obhajobu. S touto námietkou sa však súd prvého stupňa vôbec nevysporiadal, a to i napriek tomu, že túto námietku obvinený uplatnil už v stanovisku k obžalobe. Odvolací súd tiež nepredložil návrh na prejudiciálne konanie Súdnemu dvoru Európskej únie. Uvedenú skutočnosť odôvodnil lakonickým odkazom na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky ohľadom prísnosti trestov. K uvedenému ďalej dôvodil (*mutatis mutandis*):

„...uvedený návrh sa týkal primárne aktov únie, a to najmä Charty základných práv EÚ, ktoré v čl. 49 ods. 3 garantuje právo na primeraný trest: “Prísnosť trestov nesmie byť neprimeraná trestnému činu”. S názorom odvolacieho súdu sa nie je možné stotožniť, keďže otázka prísnosti trestu sa týka výkladu základného aktu práva EÚ, ktorým je nepochybne Charta základných práv EÚ, pričom touto otázkou sa SDEÚ už zaoberal vo veci C-510/17 (konanie dospelo do štádia nariadenia prednesu generálneho advokáta, avšak bolo zastavené dôsledkom späťvzatia návrhu zo strany predkladajúceho súdu, ktorým bol Okresný súd Bratislava II). Posudzovanie prísnosti trestov nepochybne preto patrí do pôsobnosti SDEÚ okrem iného i z toho dôvodu, že sa jedná o oblasť trestnosť činov upravených čl. 83 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ďalej aj ako “ZFEÚ”) a prílišná rozdielnosť trestných sadzieb môže znamenať neoprávnenú migráciu v rámci spoločného priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti (tzv. forum shopping). Argument odvolacieho súdu, že Rámcové rozhodnutie č. 2004/757/SVV upravuje len hornú hranicu trestného činu nemôže obstať, keďže nielen citované ustanovenia čl. 49 ods. 3 Charty základných práv EÚ, ale i čl. 4 Rámcového rozhodnutia 2004/757/SVV pojednáva o primeraných sankciách. Tieto ustanovenia preto nepochybne súvisia i s dolnou hranicou sadzby stíhaných trestných činov. Poukazujeme pritom na aktuálnu rozhodovaciu činnosť SDEÚ, v ktorom súd judikoval, že národný súd sa môže s ohľadom na čl. 49 ods. 3 Charty odchýliť od právnej úpravy v tom prípade, ak by považoval trest neprimerane prísny, in concretum Rozsudok SDEÚ zo 06.10.2021 vo veci A, sp. zn. C-35/20, ECLI:EU:C:2021:813, bod 3 výroku rozsudku: “Článok 21 ods. 1 ZFEÚ a články 4 a 36 smernice 2004/38 v spojení s článkom 49 ods. 3 Charty základných práv Európskej únie sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia režimu trestnoprávných sankcií, prostredníctvom ktorého členský štát prekročí svojej štátnej hranice bez platného preukazu totožnosti alebo cestovného pasu trestá peňažným trestom, ktorý môže orientačne dosahovať 20 % čistého mesačného príjmu páchatel’a, keďže takýto peňažný trest nie je primeraný závažnosti tohto narušenia, pretože toto má menej závažnú povahu” a bod 84/ odôvodnenia: “Podľa pravidla stanoveného v článku 49 ods. 3 Charty, prísnosť sankcií musí byť primeraná závažnosti porušení, ktoré postihujú, a to najmä zabezpečením skutočne odrádzajúceho účinku, pričom nemôžu ísť nad rámec toho, čo je primerané a potrebné na uskutočnenie legitímnych cieľov sledovaných predmetnou právnou úpravou [pozri v tomto zmysle rozsudok z 11. februára 2021, K. M. (Sankcie uložené kapitánovi lode), C-77/20, EU:C:2021:112, body 37/ a 38/, ako aj citovanú judikatúru]. Rámcové rozhodnutie č. 2004/757/SVV bolo prijaté na základe čl. 83 ods. 1 ZFEÚ, preto sa jedná o akt práva EÚ, ktorého primárnym cieľom je harmonizovať trestné činy na úrovni práva EÚ. V tomto smere poukazujeme na Návrh GA Priita PIKAMÄEA prednesený dňa 24.03.2021 v spojených veciach DR a TS C-845/19 a C-863/19, Okresná prokuratúra Varna, body 35/ a 36/. Obvinený tiež tvrdil, že z dokazovania je zrejmé, že je usvedčovaný len na základe výpovede svedka T. A. a svedka A. O.. Jedná sa však o svedkov, ktorí sami páchali rozsiahlu drogovú činnosť, ku ktorej sa sami doznali. Ich výpoveď by tak mala byť verifikovaná i inými dôkazmi. V prípade T. A. obvinený dodal, že orgány činné v trestnom konaní poskytli tomuto svedkovi nezákonné výhody v podobe faktického nestíhania za obzvlášť závažný zločin podľa § 172 ods. 4 Trestného zákona, čo spôsobuje porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru a zakladá i dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Ak sa súdy nižších inštancií vôbec týmito skutočnosťami nezaoberali a nezisťovali pravé dôvody poskytnutia výhody a ani nezhodnotili aspoň to, či sa jedná o výhodu zákonnú a nezákonnú, tak takýto postup podľa obvineného nie je zlučiteľný s prvkami spravodlivého súdneho konania, ktoré je garantované čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Uvedené platí nielen vo vzťahu k svedkovi T. A., ale i vo vzťahu k svedkovi A. O..

Obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vydal rozsudok, ktorým vysloví, že napadnutým rozsudkom bol porušený zákon v § 172 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), písm. i) Trestného zákona a čl. 6 ods. 1 a čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v neprospech obvineného O. J.. Zruší uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2To/27/2020, z 24. júna 2020 (poznámka dovolacieho súdu, obvinený mal na mysli zjavne rozsudok Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 2To/27/2020, z 24. júna 2020), zruší aj rozsudok Okresného súdu Bratislava IV, sp. zn. 3T/15/2019, z 27. februára 2020 ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Zároveň, aby Okresnému súdu Bratislava IV prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Súčasne obvinený navrhol, aby dovolací súd podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku rozhodol, že sa obvinený O. J. neberie do väzby a ihneď sa prepúšťa z výkonu trestu odňatia slobody vo výmere šesťnásť rokov, ktorý mu bol uložený napadnutým rozsudkom krajského súdu.

K podanému dovolaniu obvineného O. J. sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava, ktorý k jednotlivým dovolacím dôvodom uviedol (*mutatis mutandis*):

„K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku:

Pokiaľ ide o vyššie uvedený dovolací dôvod, tento nebol v predmetnom konaní zistený ako dôvodný. Nebol zistený žiadny zákonný dôvod, pre ktorý by mala byť namietaná prísediaca Marta Gulíšková z predmetného konania vylúčená.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku:

Právo na obhajobu je potrebné v zmysle tohto dovolacieho dôvodu chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 5 Trestného poriadku). Za porušenie práva na obhajobu podľa tohto ustanovenia preto nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a nebude ju už overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

V kontexte s vyššie uvedenými tvrdeniami a skutočnosťami, ktorými obhajoba u oboch obvinených dôvodila dotknutý dovolací dôvod, som nezistil splnenie dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Z dikcie tohto dovolacieho dôvodu je totiž jednoznačne zrejmé, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilým dovolacím dôvodom. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu o zásadné porušenie práva na obhajobu ide najmä v prípade, keď obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby. Výnimočne môže ísť aj o porušenie iných obhajovacích práv obvineného, ktorých porušenie sa prejaví na jeho postavení zásadným spôsobom. Takéto pochybenia som však v tomto konaní nezistil.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku:

Na naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku sa vyžaduje splnenie podmienky, že vo veci konal, alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý bol vylúčený (§ 31 Trestného poriadku), pričom o jeho vylúčení nebolo rozhodnuté. Na podklade vyjadrenia obhajoby som nezistil skutočnosti, ktoré by zakladali oprávnenosť tohto dovolacieho dôvodu. Navyše o skutočnostiach prezentovaných obhajobou sa vo svojom rozhodnutí vyjadril Krajský súd v Bratislave, pričom s tam prezentovanou argumentáciou sa plne stotožňujem a pokladám ju za zákonnú a dôvodnú.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku je potrebné podotknúť, že ho možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom. Pokiaľ ide o porušenie zákona, v tejto súvislosti najvyšší súd už stabilne v rámci svojej rozhodovacej činnosti zdôrazňuje, že také porušenie by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku. Z uvedeného potom logicky vyplýva, že v rámci tohto dovolacieho dôvodu možno úspešne uplatňovať aj nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov, ale len vtedy, ak mal, resp. má negatívny materiálny dopad na práva obvineného. K porušeniu práva na spravodlivý proces by pritom mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie obvineného bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého vykonanie sa spochybňuje.

Žiadna zo skutočností, ktoré by zakladali opodstatnenosť dotknutého dovolacieho dôvodu, zistená v tomto konaní nebola.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku:

V nadväznosti na uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je v prvom rade potrebné zdôrazniť, že dovolanie z citovaného dôvodu možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o tento dovolací dôvod, je potrebné hodnotiť skutkový stav len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Predmetom tohto dovolacieho dôvodu tak môže byť len nesprávne právne posúdenie v skutkovej vete rozhodnutia ustáleného skutku, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť. V rámci tohto dovolacieho dôvodu tak nemožno účinne namietať ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu, keďže aj to by odporovalo viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom, ktorá je výslovne zakotvená v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku a ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania iniciovaného obvineným je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu. Dôvod dovolania podľa tohto písmena slúži výlučne na nápravu hmotnoprávnych chýb

Nielen vo vzťahu k vyššie uvedenému dovolaciemu dôvodu, ale aj vo vzťahu k ostatným mám za to, že Krajský súd v Bratislave bez akýchkoľvek pochybností správne vyhodnotil skutkový stav a jeho právne posúdenie, pričom v odôvodnení sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi aspektmi dôležitými pre ukladanie trestov.

Námietky obhajoby týkajúce sa spochybňovania jednotlivých výpovedí svedkov, sú námietkami vzťahujúcimi sa k preskúmvaniu správnosti a úplnosti zisteného skutku, ktorý však dovolací súd v konaní o dovolaní nemôže skúmať a ani meniť, a z tohto dôvodu sa s nimi ani nemôže zaoberať (na podklade dovolania obvinených). Prokurátor navrhol dovolaciemu súdu, aby dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Podaním z 25. novembra 2021 doplnil obvinený O. J. prostredníctvom svojho obhajcu dovolanie zo 4. novembra 2011 o rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Mucha vs. Slovensko, sp. zn. 63703/19, z 25. novembra 2021 v anglickom jazyku, ktoré podaním z 2. decembra 2021 doplnil i v slovenskom jazyku.

Obvinený Y. U. vlastnoručne napísaným podaním z 29. novembra 2021 sa vyjadril, že sa pripája k dovolaniu obvineného O. J. v celom rozsahu a berie ho za svoje.

Najvyššiemu súdu bolo 19. januára 2022 doručené doplnenie dovolania obvineného Š. T., a to prostredníctvom obhajcu, ktorý uviedol (mutatis mutandis): „Máme za to, že dovolacie dôvody u Š. T. sú dané. Skutková veta odsudzujúceho rozsudku je založená na jedinom nepriamom dôkaze, a to na výpovedi svedka T. A. (B. I., ktorý to rovnako počul od svedka A.), ktorý „počul“, že obvinený je vodič, ktorý preváža kokaín z Holandska na Slovensko. Hoci uvedené tvrdenie je skutkový záver, ktorý prijali prvostupňový ako aj druhostupňový súd a nepodlieha dovolaciemu prieskumu, tak okrem tohto skutkového záveru bol prijatý aj právny záver spočívajúci v tom, že na uznanie viny stačí jeden jediný nepriamy dôkaz. Z ustálenej rozhodovacej praxe aj dovolacieho súdu je zrejmé, že na uznanie viny je potrebný reťazec nepriamych dôkazov, ktoré do seba zapadajú, a teda nestačí len jeden. V zmysle uvedeného ani jedno rozhodnutie vo vzťahu k obvinenému neobsahuje odôvodnenie, ale iba konštatovanie o preukázaní jeho viny. Vo vzťahu k obvinenému Š. T. nielenže súdy svoje rozhodnutia riadne neodôvodnili, ale akékoľvek odôvodnenie chýba. Ak chýba odôvodnenie, tak nemožno hovoriť ani o naplnení práva na obhajobu, nakoľko sa nedá brániť a namietať nič, čo vlastne ani neexistuje.

Okrem uvedeného v rámci dovolacieho konania bol predložený rozsudok, sp. zn. 6T/32/2018, Okresného súdu Bratislava IV a rozsudok Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 4To/29/2020, ktoré s vecou priamo súvisia, a to prostredníctvom B. Š., ktorý v tejto právnej veci bol vylúčený na samostatné konanie. V zmysle záverov týchto menovaných rozhodnutí nie je možné považovať výpoveď kajúcnika za apriori nedôveryhodnú, ale túto je potrebné dôsledne preverovať. V uvedenej právnej veci sa jednalo o výpoveď kajúcnikov, a to T. A. a B. I., pričom z vykonaného dokazovania pred súdmi vyplynulo to, že ich výpoveď bola vymyslená. Vo vzťahu k obvinenému Š. T. nielenže tieto výpovede boli od nepriameho

svedka /jediného/, išlo aj o výpoveď osoby spolupracujúcej s políciou, ktorá za svoju výpoveď získala aj neprímeranú výhodu /prepustenie z väzby a praktickú nestíhatelnosť v tejto veci/, pričom je vysoko pravdepodobné, že si uvedené výpovede doslova vymysleli a súčasne v konaní neboli tieto výpovede žiadnym spôsobom verifikované - neboli potvrdené žiadnym iným vykonaným dôkazom či už priamym (priamym boli vyslovene popreté) alebo nepriamym. V zmysle takto uzatvoreného skutkového záveru nemohol byť urobený právny záver o vine. Uvedené však odporuje akejkoľvek základnej logike a samotným základom trestného práva. Rovnako poukazujeme aj na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Mucha v. Slovenská republika sťažnosť číslo 63703/19, z 25. novembra 2021.

V zmysle uvedeného preto navrhujeme, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vydal rozsudok, v zmysle ktorého bude rozhodnuté, že rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 2To/27/2020, z 24. júna 2020 a v konaní bol porušený zákon, pričom sa zrušuje rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 2To/27/2020, z 24. júna 2020 ako aj rozhodnutie Okresného súdu Bratislava IV, sp. zn. 3T/15/2019, z 27. februára 2020, pričom sa Š. T. neberie do väzby a prepúšťa sa z výkonu trestu odňatia slobody“.

Podaním doručeným dovolaciemu súdu 15. marca 2022 obvinený O. J. prostredníctvom svojho obhajcu doplnil dovolanie, a to o rozšírenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku o nasledovné (mutatis mutandis): „, 1/ V bode 22/ a nasl. podaného dovolania obvinený namietal, že súčasťou skutkovej vety sú i i. a. také skutky, na ktorých sa obvinený nemohol zúčastniť, a to in concretum:

„(i) kúpa, dovoz a nasledovný predaj kokaínu v období od 13. januára 2017 do 16. januára 2017, na ktorom nemal byť účastný obvinený J.;

(ii) kúpa, dovoz a nasledovný predaj kokaínu v období február 2017, na ktorom nemal byť účastný obvinený J.“.

V bode 24/ dovolateľ súčasne tvrdil:

„24/ Súdny nižších inštancií sa vôbec nevysporiadali s námietkami obhajoby ohľadom toho, či je predmetom obžaloby (a potom i nasledovného konania pred súdom nižších inštancií) len jeden skutok alebo viacero skutkov; a v prípade, ak viacero, tak sa nezaoberali tým, aká účasť je vlastne pripisovaná jednotlivým obvineným na týchto skutkoch. Tieto námietky pritom obhajoba formulovala už na začiatku hlavného pojednávania a sú relevantné nielen z pohľadu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ale i z pohľadu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku“.

2/ Túto právnu argumentáciu podporuje i judikatúra Ústavného súdu Českej republiky, in concretum poukazujeme na Nález Ústavného súdu Českej republiky, sp. zn. I. ÚS/1107/20, zo 6. januára 2021.

„Pokiaľ sa určitá osoba zapojí do pokračovacieho trestného činu až po tom, čo ostatní spolupáchatelia uskutočnili niektoré čiastkové útoky takéhoto trestného činu, nemôžu im byť tieto skoršie čiastkové útoky pričítané a taká osoba bude trestne zodpovedná iba za tie čiastkové útoky pokračovacieho trestného činu, do ktorých sa zapojila. Obdobne nemožno spolupáchateľovi pričítať tie čiastkové útoky, ktorých sa ostatní spolupáchatelia dopustili až po tom, čo daný spolupáchateľ preukázateľne ukončil svoju činnosť na predmetnej pokračovacej trestnej činnosti. Tak, ako spolupáchateľ nezodpovedá za exces, teda vybočenie z medzí pôvodnej dohody o spáchaní trestného činu, ktorého sa dopustil iný spolupáchateľ, tým skôr spolupáchateľ nemôže zodpovedať za tie časti trestného činu, na ktorých sa svojím konaním vôbec nepodieľal.

3/ Nie je preto prípustné, aby bol obvinený v skutkovej vete napadnutého rozsudku uznaný vinným za také skutky (čiastkové útoky), ktoré evidentne nespáchal“.

+ + +

Najvyšší súd ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolania boli podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobami oprávnenými [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), zároveň spĺňajú i obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a obvinení pred podaním dovolania využili svoje právo podať riadny opravný

prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd následne zistil, že dovolania obvinených Š. T., Y. U.W. a O. J. nie sú dôvodné.

V prvom rade najvyšší súd poznamenáva, že v zmysle § 385 Trestného poriadku je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v ňom uvedené, z čoho vyplýva, že táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu prechádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia (R 120/2012-I).

S ohľadom na uvedené nebol najvyšší súd oprávnený preskúmať iné v dovolaní označené porušenia zákona, ktoré nezodpovedajú vymedzeným dovolacím dôvodom, pretože by si tak atrahoval prieskum právoplatného rozhodnutia a jemu prechádzajúceho konania nad rámec návrhu dovolania, čo by znamenalo prekročenie právomoci vyplývajúcej zo zákona (§ 385 Trestného poriadku) a z čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava“).

Z uvedeného je preto potrebné vyvodiť, a to s ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je ako návrhové konanie vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva - minister spravodlivosti, generálny prokurátor, obhajca (v mene obvineného), že najvyšší súd je viazaný návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti nemôže ísť nad rámec návrhu a tam špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Trestného poriadku). Preto najvyšší súd podrobil prieskumu vecné argumenty dovolateľov, zodpovedajúce dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, bez hlbšieho prieskumu tých argumentov, ktoré im nezodpovedajú.

K námietke, že prokurátor riadne nepredniesol obžalobu, ale iba odkázal na jej písomné vyhotovenie, je potrebné uviesť, že túto okolnosť, ak k nej došlo, mohli a mali obvinení namietat' ihneď. Zo zápisnice však uvedené nevyplýva, naopak, po prednese obžaloby všetci obhajcovia v zmysle ustanovenia § 256, ods. 1 Trestného poriadku zaujali k obžalobe stanovisko. Uvedená námietka nemôže zakladať akýkoľvek dovolací dôvod.

K námietke, že prokurátor v priebehu hlavného pojednávania neoboznámil príkazy sudcu pre prípravné konanie, najvyšší súd uvádza, že prokurátor podľa Trestného poriadku takúto povinnosť nemá. Uvedenými príkazmi disponuje súd a predseda senátu je povinný na žiadosť procesných strán tieto vhodným spôsobom s ich obsahom oboznámiť, a to po primeranom poučení o ochrane utajovaných skutočností a s vylúčením verejnosti. Uvedená námietka nemôže zakladať akýkoľvek dovolací dôvod.

K námietke, že odvolací súd nevyhotovil zvukový záznam z verejného zasadnutia, najvyšší súd uvádza, že tak malo byť najmenej v tej časti, keď sa vykonávalo dokazovanie, teda v zmysle ustanovenia § 269 čítalo odborné vyjadrenie. Ani dovolatelia však nespochybňujú, že tento dôkaz sa v súlade so zápisnicou vykonal a inou otázkou je, že obvinení sa nestotožnili s jeho vykonaním, lebo požadovali znalecké dokazovanie. Uvedená námietka nezakladá akýkoľvek dovolací dôvod.

K námietke, že predseda senátu po tom, čo predtým právoplatne odsúdený svedok O. odmietol vypovedať, umožnil prečítanie jeho predchádzajúcej výpovede bez súhlasu obžalovaných a bez toho, aby o tom rozhodol senát, najvyšší súd uvádza nasledovné. Tento procesný postup je v súlade s ustanovením § 264 Trestného poriadku s odkazom na ustanovenie § 130 ods. 2 Trestného poriadku a zodpovedá dlhoročnej praxi súdov ohľadom dokazovania. Podľa ustanovenia § 253 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku hlavné pojednávanie vedie a všetky opatrenia smerujúce na zabezpečenie jeho riadneho priebehu nariaďuje predseda senátu. Ak zákon neustanovuje inak, dôkazy čítaním výpovedí vykonáva predseda senátu. Ich vykonaním môže poveriť člena senátu alebo toho, kto vykonanie dôkazu navrhol. Podľa ods. 10 vyššie citovaného ustanovenia, kto sa cíti opatrením predsedu senátu pri vedení hlavného pojednávania ukrátený, môže žiadať, aby rozhodol senát, proti rozhodnutiu ktorého sťažnosť nie je prípustná. Takúto žiadosť aj rozhodnutie o nej treba zaznamenať v zápisnici. Uvedená námietka nezakladá akýkoľvek dovolací dôvod.

K namietanému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku: „Dovolanie možno podať, ak vo veci rozhodol nepríslušný súd“. Namietaným zo strany obvinených v tomto prípade bolo, že vec mala byť prejednaná Okresným súdom Bratislava I a nie Okresným súdom Bratislava IV. Vo vzťahu k uvedenému Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že obvinení týmto tvrdením nemajú pravdu, a to s poukazom na zákon č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (v tom čase účinnom znení od 1. januára 2017 do 31. decembra 2020) došlo k zmene znenia § 7 ods. 2 písm. a) bod 4, a to v nasledujúcom znení: „Okresné sudy v sídle krajského súdu na účely trestného konania; ods. 2 okresným súdom v sídle krajského súdu na účely trestného konania písm. a) v obvode Krajského súdu v Bratislave je v bode 4 Okresný súd Bratislava IV pre územný obvod okresu Bratislava IV. Obvinenými tvrdený dovolací dôvod v zmysle uvedeného preto naplnený nie je.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku: „Dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu“.

Jednou zo základných zásad trestného konania je aj zásada práva na obhajobu, vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 9 Trestného poriadku. Právo na obhajobu je zakotvené v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, v čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a tiež v čl. 6 ods. 3 písm. b), písm. c), písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Právo na obhajobu patrí k základným atribútom spravodlivého procesu, keďže zabezpečuje aj rovnosť zbraní medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom na druhej strane. Zmyslom tohto práva je zaručiť ochranu zákonných záujmov a práv osoby, proti ktorej sa konanie vedie, pretože bezchybné rešpektovanie práva na obhajobu je dôležitým predpokladom vydania zákonného a spravodlivého rozhodnutia.

Zásada „práva na obhajobu“ vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutým prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšom meradle je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistenie pravdy. Právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby, ktoré podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany.

Zásada „práva na obhajobu“ obsahuje tri relatívne samostatné práva obvineného:

- právo obhajovať sa osobne, alebo
- právo obhajovať sa za pomoci obhajcu podľa vlastného výberu, alebo
- právo na bezplatnú pomoc obhajcu, ak obvinený nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu a vyžadujú to záujmy spravodlivosti.

Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo o sebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby.

Takéto pochybenie dovolací súd v konaní nezistil, teda nemožno zaujať stanovisko, že došlo k porušeniu práva na obhajobu obvinených Š. T., Y. U. a O. J. zásadným spôsobom, a teda k takej skutočnosti, ktorá sama o sebe znamená naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Vo vzťahu k uvedenému dovolaciemu dôvodu bolo namietané, že obvinený Y. U. a svedok A. O. mali rovnakého obhajcu, a to JUDr. Andreja Lehoťana, k čomu sa už vyjadroval aj krajský súd v napadnutom rozhodnutí. Svedok O. sa rozhodol vypovedať vo vtedy spoločnom konaní a obvinený U. v prípravnom konaní nevypovedal, čo však nezakladá porušenie práva na obhajobu. Ako uviedol už odvolací súd, obvinený U. nevypovedal a jeho postoj ku skutku v prípravnom konaní nebol známy. Navyše, po vylúčení A. O. na samostatné konanie bol tento vypočutý v procesnom postavení svedka s náležitými poučeniami a za prítomnosti obhajcov obvinených, ktorí mu mohli klásť otázky, čo nezakladá porušenie práv na obhajobu obvineného U..

V danom prípade teda nebolo zistené ani naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku spočíva v tom, že vo veci konal, alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania.

Obvinený Y. U. namietal, že prísediaca Marta Gulíšková mala byť vylúčená z rozhodovania, nakoľko rozhodovala v inej trestnej veci, a to v konaní o schválení Dohody o vine a treste, kde ako členovia organizovanej skupiny boli zahrnutí obžalovaní U., J., T..

Uvedené tvrdenie obvinený O. J. zaradil pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku (súd rozhodol v nezákonnom zložení). Predmetnou námietkou sa zaoberal už Okresný súd Bratislava IV, sp. zn. 3T/15/2019, z 15. októbra 2019, ktorý rozhodol podľa § 32 ods. 3 Trestného poriadku o nevyhlásení predsedu senátu JUDr. Ivana Almana, prísediach Marty Gulíškovej a JUDr. Alžbety Šporenovej. Následne rozhodoval Krajský súd v Bratislave, sp. zn. 1Tos/77/2019, zo 6. novembra 2019 o namietanej zaujatosti členky senátu, a tým aj o nezákonnom zložení senátu.

K tomu najvyšší súd uvádza, že podľa ustanovenia § 31 ods. 3 Trestného poriadku dôvodom vylúčenia sudcu alebo senátu nie je skoršie rozhodnutie sudcu alebo senátu o obvinenom, spoluobvinenom alebo iných obvinených, ktorých trestné činy spolu súvisia.

Marta Gulíšková bola prísediacim sudcom v senáte Okresného súdu Bratislava IV, ktorý vo veci obvinených A.X. O., O. M. a A. P., sp. zn. 6T/4/2019, z 1. marca 2019 o menovaných rozhodoval rozsudkom po schválení dohody o vine a treste.

Podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak súd rozhodol v nezákonnom zložení.

Nezákonným zložením je v zmysle predmetného ustanovenia napríklad nasledujúci demonštratívny výpočet procesne neprípustných situácií: namiesto senátu rozhodol samosudca, senát rozhodne v neúplnom zložení, alebo ak prísediacemu uplynulo funkčné obdobie. Nezákonným zložením súdu je takisto aj prípad účasti sudcu na rozhodovaní v senáte, ak je tento sudca zo zákona vylúčený, alebo bol z rozhodovania vylúčený. Rovnako tak je nezákonným zložením súdu aj situácia, ak podľa rozvrhu práce nastúpil do senátu tzv. zastupujúci sudca, ak však na takéto zastúpenie neboli splnené predpokladané podmienky, resp. ak sa nedá objektívne preukázať, že na zastúpenie existoval riadny zákonný dôvod, ktorý býva potom bližšie špecifikovaný v príslušnom rozvrhu práce konkrétneho súdu.

Nezákonne zloženým súdom sa teda rozumie súd, ktorý je obsadený v rozpore s ustanoveniami určujúcimi zloženie súdneho orgánu, ktorý má vec prejednať a rozhodnúť. Uvedené je reflexiou ústavnej garancie explicitne normovanej v článku 48 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého

nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi.

Účelom práva priznaného podľa článku 48 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky je zabezpečiť občanovi, aby ochranu jeho právam poskytol sudca ako predstaviteľ tej zložky súdnej moci, ktorá má právomoc o veci konať a aby ochranu práva v rámci súdnej moci poskytol sudca zo súdu, ktorý je vecne a miestne príslušný (II. ÚS 87/2001). Zároveň podľa § 3 ods. 1 veta prvá a druhá zákona o sudcoch sudca rozhoduje v senáte alebo ako jediný sudca, ak tak ustanovuje zákon. Zákon ustanovuje, kedy sa na rozhodovaní senátov zúčastňuje aj prísediaci.

K zmene v zložení senátov vo veciach už pridelených na prerokovanie a rozhodnutie by malo s poukazom na vyššie vyjadrené dochádzať len výnimočne a výlučne na základe zákona. Zákonným sudcom sa totiž stáva sudca, ktorému bola vec pridelená na rozhodnutie; odňať vec jednému sudcovi a prideliť ju inému sudcovi možno iba zákonom ustanoveným postupom po splnení zákonom určených podmienok na odňatie veci.

Ako už bolo uvedené, právo na zákonného sudcu je garantované priamo článkom 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Uvedené priamo esenciálne súvisí s princípom právneho štátu tak, ako je garantovaný v ustanovení článku 1 ods. 1 Ústavy SR a z neho vychádzajúcim princípom deľby moci. Zmyslom práva na zákonného sudcu je teda vylúčiť akékoľvek subjektívne motivované zásahy do pridelovania konkrétnej veci na rozhodnutie konkrétnemu sudcovi/konkrétnym sudcom.

Ako vyplýva z rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. II. ÚS 560/2018), prvoradým účelom základného práva na zákonného sudcu vyplývajúceho z článku 48 ods. 1 Ústavy je zabrániť tomu, aby súd, ktorý má konkrétnu vec prerokovať a rozhodnúť o nej, bol obsadený spôsobom, ktorý by sa dal označiť za svojvoľný alebo prinajmenšom za účelový. V ďalšej judikatúre (napr.: I. ÚS 8/94, II. ÚS 15/96, II. ÚS 43/97, II. ÚS 47/99, III. ÚS 31/01) ústavný súd v podstate vymedzil tri podmienky charakterizujúce požiadavky na „zákonného sudcu“, a to že taký sudca:

- a) spĺňa formálne predpoklady na výkon funkcie sudcu,
- b) je natrvalo alebo dočasne pridelený na výkon funkcie sudcu na určitý súd,
- c) bol určený na rozhodovanie konkrétnej veci v súlade s rozvrhom práce daného súdu, na ktorom funkciu vykonáva.

Možno pritom uviesť, že posledná podmienka uvedená pod bodom c) vychádza z nutnosti zabránenia účelovosti v pridelovaní vecí na rozhodovanie určitým konkrétnym sudcom, ktorej inštitucionálnym vyjadrením je rozvrh práce konkrétneho súdu na príslušný kalendárny rok. Vychádza z požiadavky náhodnosti výberu sudcu garantovanou tým, že sa na rok vopred vyberú sudcovia pre rozhodovanie genericky určených prípadov, z ktorých sa potom systémom elektronickej podateľne vyberie konkrétny sudca (konkrétni členovia senátu) ako zákonný sudca (zákonní sudcovia) na rozhodnutie v konkrétnej veci.

Procesný postup, v ktorom o veci účastníka konania nerozhodol zákonný sudca, resp. súd zriadený v súlade so zákonom, je nezlučiteľný s garanciami vyplývajúcimi z článku 48 ods. 1 Ústavy, a preto rozhodnutie vydané v takomto konaní nemôže byť ústavne akceptovateľné (napr. III. ÚS 116/06). Ústavnej zásade neodňateľnosti zákonného sudcu podľa článku 48 ods. 1 Ústavy nezodpovedá prípad, ak sa zákonní sudcovia nezúčastnili na prerokovaní a rozhodovaní súdu vo veci bez splnenia zákonných predpokladov na ich nahradenie (napr. III. ÚS 62/2015).

Obvinení namietali aj nezákonné zloženie senátu, ktoré bolo uplatnené už v konaní pred súdom prvého stupňa ako aj v konaní pred odvolacím súdom. K uvedenej námietke sa dostatočne vyjadril odvolací súd, na čo Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje, a to konkrétne na č. 1. 32 - 33 dovolaním napadnutého rozsudku krajského súdu, a preto nepovažuje za potrebné uvedenú argumentáciu opätovne opakovať.

Vo vzťahu k uvedenému dovolací súd poukazuje na zjednocujúce Stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. Tpj 11/2017, z 5. apríla 2017, uverejnené v Zbierke Stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod č. 15/2017:

„I. Prezumpcia nevinoty (§ 2 ods. 4 Trestného poriadku) sa týka osoby obvinenej v aktuálne vedenom trestnom konaní a nie je porušená, ak sa o účasti tohto obvinenej na žalovanej trestnej činnosti zmiňuje výrok alebo odôvodnenie skoršieho rozhodnutia súdu, ktorým bola odsúdená iná osoba (R 30/1998); rovnako len voči odsúdenej osobe [alebo v inej modalite rozhodnutia podľa § 9 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku] je založená prekážka právoplatne rozhodnutej veci - v následne vedenom trestnom konaní teda môže byť stíhaná iná (ďalšia) osoba zo spáchania toho istého činu (R 11/2010 - II).

II. Súd schvaľuje dohodu o vine a treste bez vykonania dokazovania (ide o výnimku z pravidla podľa § 2 ods. 19 Trestného poriadku), pričom toto rozhodnutie vyvoláva v zmysle § 334 ods. 1 Trestného poriadku právne účinky len vo vzťahu k obvinenému. To primerane platí aj o prijatí vyhlásenia obvinenej, že je vinný zo spáchania skutku alebo niektorého zo skutkov uvedených v obžalobe alebo vyhlásenia, že nepopiera spáchanie takého skutku podľa § 257 ods. 5, 7 Trestného poriadku. Ak súd následne rozhoduje o obžalobe podanej proti inému obvinenému (hoci zo spáchania činu pokrytého skôr schválenou dohodou) alebo o vine iného obvinenej (hoci zo spáchania činu pokrytého skorším prijatím vyhlásenia o vine), vykonáva v tomto smere autonómne dokazovanie, bez akejkoľvek viazanosti skorším schválením dohody alebo prijatím vyhlásenia o vine a nemôže pri rozhodovaní vychádzať zo schválenej dohody alebo prijatého vyhlásenia.

III. Objektívny test nezaujatosti (jej vonkajšie zdanie) vo vzťahu k možným dôvodom vylúčenia sudcu z vykonávania úkonov trestného konania podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku („možno mať pochybnosť o nezaujatosti“) sa týka hodnotenia z pohľadu vonkajšieho nestranného pozorovateľa, ktorý je však informovaný aspoň o základných kautelách používaného procesného postupu. Vo vzťahu k otázke prezumpcie nevinoty ide (aj) o okolnosti uvedené v bodoch I. a II. IV. Sudca, ktorý sa zúčastnil na rozhodovaní o dohode o vine a treste, neporušil prezumpciu nevinoty (§ 2 ods. 4 Trestného poriadku) vo vzťahu k inej osobe, ktorá sa mala podľa skutkovej vety dohody a rozsudku podľa § 334 ods. 4 Trestného poriadku podieľať na trestnej činnosti obvinenej; taký sudca nie je vylúčený podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku z neskoršieho konania o obžalobe podanej proti dotknutej „inej osobe“ (môže ísť aj o spoluobžalovaného v tom istom konaní). Pravidlo uvedené v predchádzajúcej vete platí aj vo vzťahu k sudcovi, ktorý sa zúčastnil na rozhodovaní o prijatí vyhlásenia obvinenej o vine podľa § 257 ods. 5, 7 Trestného poriadku a neskôr prejednávanej obžalobe sa týka inej osoby, ktorá sa mala podľa rozsudku vyhlásenej na podklade naposledy označeného ustanovenia podieľať na trestnej činnosti obvinenej (môže ísť aj o spoluobžalovaného v tom istom konaní).

Dovolací súd s poukazom na uvedené dodáva, že z rozsudku Okresného súdu Bratislava IV, sp. zn. 6T/4/2019, z 1. marca 2019, ktorým bola schválená dohoda o vine a treste, je v skutkovej vete jasne uvedené, že: „...obvinení A. O. a O. M. spolu s O. J., Y. U., Š. T., T. A., P. G., ktorí sú stíhaní v iných trestných konaniach ako aj s ďalšími doposiaľ nestotožnenými osobami,...“. Na základe uvedeného je nevyhnutné konštatovať, že prezumpcia nevinoty zachovaná bola.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom, musí byť z obsahu spisu zrejmá a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku.

Z uvedeného potom logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku len vtedy, ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvinenej. Ak sa nepreukáže takéto účinky nesprávneho

procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere (solely or to a decisive extent) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa v predmetnej veci nestalo (pozri Mariana Marinescu p. Rumunsku, rozs. č. 36110/03 z 2. februára 2010, Emen p. Turecku, rozs. č. 25585/02 z 26. januára 2010, Van Mechelen a ďalší p. Holansku, Visser p. Holandsku, rozs. č. 26668/95 zo 14. februára 2002, Al - Khawaja a Tahery p. Spojenému kráľovstvu, rozs. č. 26766/2005 a č. 22228/06 z 15. decembra 2011 a ďalšie).

V rámci dovolaní iniciovaného prieskumom odôvodneného dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže najvyšší súd preskúmať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku), či jediný usvedčujúci dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania, najvyšší súd nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Najvyšší súd dopĺňa, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku - „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom“ a jeho zrkadlové znenie - „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré boli súdom vykonané nezákonným spôsobom“, nemožno vykladať v rozpore s jeho logickým i materiálnym významom a účelom (je založené na dôkazoch) tak, že pôjde o prípady, keď súd dôkaz nevykonával. Súd nie je povinný vykonať dôkazy, ktoré strany nenavrhli a tiež nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale súd ich nepovažuje za rozhodné a dôležité pre spravodlivé rozhodnutie (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku, § 2 ods. 10 Trestného poriadku, § 2 ods. 11 Trestného poriadku) a napokon súd nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale „neskoro“ (§ 240 ods. 3 druhá veta Trestného poriadku), alebo neprejavili reálnu snahu o ich vykonanie (§ 240 ods. 4 tretia veta Trestného poriadku).

Spôsob hodnotenia dôkazov vykonaných zákonným spôsobom súdmi nižších stupňov nemôže najvyšší súd v rámci dovolacieho konania iniciovaného obvineným prehodnocovať ani spochybňovať, pretože by tak neprípustným spôsobom zasahoval do výlučnej kompetencie týchto súdov bez právneho podkladu a napokon i v rozpore so samotnou podstatou dovolacieho konania, pretože dovolanie nemôže nahrádzať riadne opravné prostriedky a jeho podanie nie je prípustné v rovnako širokom rozsahu (čo do dôvodov okruhu napadnutelných rozhodnutí, oprávnených osôb atď.), aký je charakteristický pre riadne opravné prostriedky. Dovolanie a rozhodnutie o ňom znamená prelom do právoplatných rozhodnutí, a preto spravídla narušuje stabilitu konečného a vykonateľného rozhodnutia súdu. Z toho dôvodu možno dovolania aplikovať iba v prípadoch, ak je to odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu alebo jemu predchádzajúceho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov.

Dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku môže napĺňať nesprávne právne posúdenie zisteného skutku alebo nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie zistenie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin, alebo že išlo o iný trestný čin, alebo obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa súdeným skutkom dopustil. Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až § 30 Trestného zákona), prípadne zániku trestného činu (najmä § 87 Trestného zákona), alebo pochybenie súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona) a pod. Je však potrebné uviesť, že dovolací súd nepreskúma skutkové zistenia, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie súdu. Nie je teda legitimovaný posudzovať ani úplnosť a správnosť skutkových zistení ustálených súdmi oboch stupňov v pôvodnom konaní, a rovnako ani hodnotenie v tomto konaní vykonaných dôkazov.

Vo vzťahu k zásade in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obvineného), ktorú namietal obvinený Š. T., Najvyšší súd Slovenskej republiky na margo toho dodáva, že uvedená zásada vyplýva z ustanovenia § 2 ods. 4 Trestného poriadku, pričom jej použitie prichádza do úvahy len vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie. Keďže povaha uvedenej zásady je výlučne procesná, námietky s ňou spojené nie sú spôsobilé naplniť atribúty dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. (k tomu vid' napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Tdo/15/2013, z 1. júla 2013 alebo uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Tdo/47/2015, z 9. septembra 2015).

Ak obvinení poukazovali na miernejšiu právnu kvalifikáciu u obvineného Š. Y. len z dôvodu absencie odvolania prokurátora, tak toto nie je zákonný dôvod na tento postup za situácie, keď ustálený skutok bol správne právne kvalifikovaný.

Požiadavka na uloženie iných trestov súvisela s úpravou skutku a zmenou právnej kvalifikácie. Za danej situácie sú všetky tresty uložené v zákonom ustanovenej trestnej sadzbe a ide o také druhy trestov, ktoré Trestný zákon za prejednávaný trestný čin pripúšťa § 371, písm. h) Trestného poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uzatvára, že v predmetnej veci nezistil naplnenie žiadneho dovolacieho dôvodu, a preto rozhodol spôsobom, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.